

M E E S M E R E L T

August Mälgu näidend 4. vaatuses.

Osalised:

Kapten Rand, kaljase omanik ja juht
Leen, tema naine
Asta, nende tütar
Oskar Telder, mees merelt
Priidu Tapu, kaljase omanik
Juula Tapu, selle ema
Lass Räämes, võrgupaikaja
Maret Joovik, koolipreili
Juks Kulper, küla pillimees
Kapten Telder, Oskari onu

- Leen: Pole veel näha ega kuulda, vaata kas või silmad peast.
 Asta: Mis sa siis vaata alati. Ega see pole neil autosõit.
 Leen: Ega ole. Päästa teisi ja hoia ennast. Mepi on ju müüd sihuke imelik;
 tükk sulavett, teine jäämisid. Võtsid küll väikese jalastega paadi,
 aga Suurerahu kuiva oh hulk teed. Ja eks ootaja tunnid ole ikka pikad.
 Asta: Oh, mis sa muretsed. Pole isa ja Priidu ennem merd näinud või? Ikka iga-
 sugast, see neil lõbukäik. Muudkui uduseks läheb. Ei näe enam rannamäeni-
 gi.
 Leen: Kevadine külm, ju läheb jälle sulaks. Müüd misub mere kohalt sombuseks.
 Kui läheb päris paksuks, nad ei oska sellega enam teed tagasi. Lähed
 teist aitama, emal häda käes.
 Asta: Seda pole nende meeste juures karta, ema rand ja isa on ju kapten, nad
 oskavad tulla kinnisilmigi.
 Leen: Eks ta ole. Kui kõik majainimesed otse su silmade all, on süda rahul,
 aga kui mere hooliks, siis võtab muretseda.
 Asta: Või su muretsemisest midagi abi, emal
 Leen: Ega sest abi ole, aga nii harjunud, mis muud.
 Asta: See on sul paha harjumus. Mis on ohkamisest kasu, kui ei ulata tegudega
 ligi. Mehed lähevad üle jääruside Suurerahu kuiva mereaetud paadi juur-
 de, sinna oleks minagi läinud.
 Leen: Või kehe minemas. Pea seal võib juhtuda, et sulpsatad lävi jää. Ega enne-
 tus müüa tulles.
 Asta: Ega õnagi kisenda, et müüa ma tule. Muudkui silmad lahti ja mõlemile
 vastu, saagu mis saab. Ja seda isa just teebki ja sellepärast pole mul
 mure raasukestki. Ma mõtlen ja mõtlen, et mis paat see seal on ja mis
 seal paadis võiks olla.
 Leen: Eks ikka hädalised. Oli ju paar päeva tagasi lendav torm, jäid jäätükki-
 de vahele kinni ja tuul ajas teised siia randa.
 Asta: Võib ju olla, et tühi paat. Kusagilt rannalt termi ~~KAKK~~ toodnd...
 Leen: Kus ta tühi. Kui isa hommikul kfishriga nägi, et sealt anti hädamärki.
 Asta: Seepärast ongi huvitav oodata, et mis uudistega nad sealt tulevad. Pole
 olnud kuulda, et siit rannast tuul mõne paadi kaluritega ära oleks vii-
 nud.
 Leen: Eks mere kired ulata kaugemalegi. Tea, kui lähemaks randa ja vaataksid.
 Asta: Udune, ega kaugale näe.
 Leen: Kui jookseksid siiski korraks mereäärde.
 Asta: Ma võin ju korra joosta. Vaata lähen neile jääle vastugi.
 Leen: Katsu, sulpsatad sisse. Kukurid sula-auku.
 Asta: Esimene mure välja ronida, mis muud.
 Leen: Seda tüdrukut. Paneb oma sõnadega sind nõnda hirmu täis. Läheb aga pak-
 semaks ja hallimaks. Õe ning udu tulevad käsi-käes.
 Juula: Noh, siin sa istud. Eks ma elin kodus samuti. Pole targemat teada midagi?
 Leen: Mis sa siin tead.
 Juula: Läksid seda mereaetud paadirisu õngitsema, maap või muud öelda. Ennää
 asja. Kelista päev läbi mõõda jää, vea paati üle sula-aukude ja rüside
 ning kõige hullem asi, ei tule söögiajaks ka tagasi. Müüd hoia söögiasju
 soojas nagu kass peegi ning tea kui kaua. Uduuppi ilm täis, etsi selle-
 ga merelt paati. Ma ütlesin küll, et mis te sinna rohite...
 Leen: Kui sõäl inimeste elusid abi ootamas, ei siis või hoolida.
 Juula: Ei noh, eks see ole muidugi ka. Ega kaldale tea. Ega maap ütle sest ka
 sõnagi. Ma pole seesugune inimenegi, et iga asja pärast suu laiali. Aga
 ainult niipalju ma ütlen, et tark tegu see's ole, selle ilmaga. Kui seal
 äkki pole inimesi, mis siis. Kes sind siis kiidab, pigem naerdakse. Nig
 mis inimesi seal paadilegu praegu on. Võid sa mõelda. Maap ütle sest ka
 sõnagi, et kui ise tahavad... meeste asi. Eks nad ole mere jäuks, tehku
 oma tahtmist mõõda, aga see ootamine. Ma tuln siia kuulama, et mis ning
 kuidas.
 Leen: Asta jooksis mereäärde vaatama.
 Juula: Või Asta jooksis. Näh tal noored jalad ning... Eks tal ole oma oodata ka
 Ju see asi sedapidi kanti jääb? Ma oleks küll näinud, et oleks ajanud
 teised kohe kevadel paari, siis saaks emale abilise majasse. Emal jälle
 mõni samm vähem astuda.

- Leen: Eks mu tee lähe sgeest jälle pikemaks. Ainus tütar, ~~mul~~ Mul jälle parem kui A ta ikka oma õues.
- Juula: Viiakse siis kaugemale alla. Mis tütarlaesel ikka muud kui varakult tanu alla. Saab pärsed kasvama, siis vanuti hea käed süles istuda. Midas see tüdruku ihu-hing siit ilmast muud ikkab.
- Leen: Tea Asta ihu-hinge, ei see anna oma südant välja.
- Juula: Häbene! Ega tütarlaps, tal ikka pigem jalad vastu, et veetagu aga. Ise tahab minna küll. Nii ega nendele maksa pikka aega anda ka. Priidul as aastaid turjal. Ilmad maad läbi käidud, rahasid kerjatud. Maap lausu ju sest asjast sõnagi, ainult niipalju ma ütlen, et tegid teie vanamehega ühise kaljase, ju noored teevad siis... et noored jah, need just hakkavad paari, ning siis läheb kenaks elamiseks, et ütle aga aitäh ning aamen.
- Leen: Neerte oma asi, tehku kuidas tahavad.
- Juula: Neerte oma asi ming tahtmine näh. Ega maap lausu sest ka sõnagi, ainult niipalju ma ütlen, et kui liiga pikalt aega anda, tea veel, mis kanti n need tahtmised end kõveraks kisuvad. Kui ikka kirikust läbi, siis kindel tee es, muudkui eka.. Ning ens paremat aega tarvis. Näe, ju seda tahtmist ning heelamist on, et Asta võttis oma jalad selga ja kihutas randa vaatama, on teist näha tulemas.
- Leen: Asta vaatamisest. Sundimise peale jooksis. Mul oli isa pärast muret.
- Juula= Ei, ei. Küllap selle süda lõi Priidu pärast ka kaks-kolmgt, aga ega need noored taha kehe välja näidata. Priidu on ju ka ikka väärt inimene. Ma ei eimkiida teda ega laida ka, aga on tal kehestki kandist puudu, ihulise väe või rahalise elemise peelest. Asjad sedasi kõneldud, maad-majad kõrvuti. Värgid passivad kokku igat kanti, just laulatamise puudus.
- Leen: Ju see edaspidi ka läbi tehakse.
- Juula: Läbi, küll ma sehle asja müüd üsna pea vaesse vean. Vaata, ma just müüd kõnelen, kuidas ma mõtlesin... (sülitab) Kõneld. Pidi see parast ka just tulema.
- Laas: Misä? Kas kukkusin järsku nagu kivi mädamuna kervi. killud ning paha lõhn lõhn lahti.
- Juula: Siinust müüd midagi kukkumas või tõusmas. Eks sa võrguhargi teel püsti seisa. Aga teiste inimeste jutujärje segaja saab sust küll.
- Laas: Kui see järg ise ei katke, vaid jookseb nagu sõnnikune kõis, ühteseeđu ning ikka ühteseeđu, siis peab tark inimene asjale sõlme sisse keerama.
- Juula: Kuula mäl ilmatarka. Endal lollus leivaks, vaesus varaks...
Laas: Ning tahtus teeks.
- Juula: Siinuga ei saa teine inimene kõneldagi, seepärast paikadki värke ja keldid ihuüksinda võrguhargiga mõõda küla.
- Laas: Pelnud teist nii hääd kellega paari hakata. Kui meie kaks laulurenka ise eleks paari juhtunud.
- Juula: Tõngu jah, tõngu teise hinge kallal.
- Leen: Mis sa sest pahandad, eks Laasil ole muidu seesugune suu. Sedasi ta kõnleb ikka.
- Juula: Ning mu kopsu kisub ikka üle maksa. Maap ütle sest sõnagi, aga niipalju ma ütlen, et...
- Laas: Kuhu sa sõnad hullud paned, kui sülg teeb teised üle keelepära. Mida rehken neid inimesel on, seda tühisemad teised, katsu aga saata üle keele. Muidu kui sisse jäävad, ajavad, hullud inimesed viimaks lõhkigi.
- Juula: Hakka ma siin siinuga maid jagama. Ma parem lähen kodusse. Ons seda aegagi, ning ei saa siit praegu ka targemaks. *ara*
- Leen: Ei teie saa üksteisest mõõda, nagu eleks mõlemal eksad küljes. Sa, Laas oled ka oma siilinakksete sõnadega.
- Laas: Looja leedud, oma oma aritud, mis sa teed. Ning eks meil ole Juulaga vana vim ma, ühe lõhn tõmbab teisel kehe karvad turri.
- Leen: Kui hakkad kehe pilkamise juttudega, ei tema seda salli.
- Laas: Eks see ta harja pumaseks aja, aga kus minagi lõbu saan. Siis piibu kõrvalt peetan sõna paari.
- Leen: Tulid siis müüd rannast või?
- Laas: Ei, mis ma seal külmetan. Seal neid vesiste ninadega merepoole vaatajaid isegi.
- Leen: Tea, on nad siis juba tulekul või?
- Laas: Eks nad müüd saa varsti kaldale.. Enne udu tulekut nähti juba liikuvat all jääl.
- Leen: Oh, siis ju pilku siingi. Või olid juba alljääl. Peaks tegema kehe uuesti tuld.

- Laas: Eh, meestel n üüd su supist, kus rannamehel alati see kuum ninaesine. Kui oldud mere asjaga rinnutsi koos, siis seal kõhupilli järgi tantsimisest. Kui midagi aga pihku hakkab, kõlbab küll.
- Asta: Uh, udune, et hammusta.
- Maret: Tere pereema, tere Laas!
- Laas: Tere jah. Kuripatt, saab täna veel saksa inimese tere.
- Asta: Täna mind, et ma keolipreili sisse kutsusin. Aga ega muud targemat saanud rannast midagi.
- Leen: Meie rahvast pelnud veel kuulda, näha?
- Asta: Enne udu oli nähtud, kus müüd enam.
- Maret: Ainult meri kohiseb, näha pole aga midagi.
- Laas: Kus sa ses udusupis. Vaata, lähete ninapidi kokku, aga üksteist ei märka.
- Leen: Tea, ju isa võttis kompassi kaasa
- Asta: Kus ta sellata, pigem jätab püksid koju.
- Laas: Eh, mis te sest niipalju laulate.. Siin kui va alune meri, see neile selgen kui oma särk. Särk pagan läheb saunas vahel sassi, aga ei see meri siin, kui ikka meestega tegemist. Laht nagu lamba seelikas, nemad aga, et kompass. Mees ise leeb ka midagi.
- Maret: Mis see mees aitab, kui ei näe sihti. Ma ei mõista, kuidas nad seesuguses udumõistavad.
- Laas: Tuul ning põhjaveolud, mere põhi ning mehe mõistus.. Mesilane tuleb metsast oma puu juurde, mäs ei mõista siis siit samasest sadamasse ja ikka õnne
- Maret: Aga ei kõigil juhtu õnne pidi.. Sää! see merelt tulnud paat. pidi.
- Laas: See keolipreilil õigus. Ei kõigil juhtu.. ning seal ei aita ei kompass ega naiste jutt. Aga eks põllumehegi juhtu ihu ning kõhu hädasid.
- Leen: Mulle jääb see meri ikka südamevastaseks.
- Laas: Vaata see seepärast, et kapten tõi sind metsakülalt. Seal lehmalaud, siin lootsik. See on see vahe.
- Asta: Jah, ema on naljakas. Kui isa merel ja juhtub tuuline ilm, et karid kohavad ja lained murduvad, siis aga ehk. Isa sel tunnil ehk istub sadamas õlle lauas. Teinekord meil peegelsile vesi, siin on ema mureta, aga ehk siis vast ongi laev mujal meredel hädas.
- Laas: Ja mis see häda siis mehele õige ära teeb? Ei, Mehele seesugune rammumõetminemerega kulub vahest ära, nagu saunaleil. Kui seda poleks, poleks merest merki.
- Maret: Kui term väljas, ma ei julge õieti seista kaldalgi.
- Laas: Eh, eh, heh! Eks võtab põlvekohad nõrgaks, mis? Eks ta tessikesi hirmuta, meri ning mehed, eks neil ole üksteisega rehnukeid. Naiste asi palju sinna ei ulata. Igall pool müüdsel ajal see naistevägi suuli silmili sees, aga meri, see on veel meeste rehnutis.
- Maret: Neh, need mehed, kes kord rehnutist hädavaeva pääsenud, nagu tänased, kui seal paadis on inimesi, ei need lähe enam merele.
- Laas: Seal on see naiste värk. Õeldakse, et juukseid küünraga, mõistust telliga. Keolipreili on küll oma juuksed lühikeseks lõiganud, aga...
- Maret: ... Ei mõistus ole sest kasvanud või?
- Laas: Ega seda millapuuga mõõta pole. Või ütled, et mehed jätavad mere. Kus sa sel le jutuga. Nae, mitmed mehed on paaris tige da naisega. Kui vikatimees nad lunastab, siis jääksid leseks, et ei ma müüd enam. Kuid seela neile katkise koha peale, kus seda. Just need esimese uue otsijad. Ning tige naine on ikka mere vempudest kõvasti üle.
- Asta: Kuidas üle, kui ikka meri termab...
- Laas: Kohiseb, visiseb ja viskab vett vöörast ning ahtrist aga ikka vahest vaikne ka. Aga millal sa tägwdast naisest seda näed, et ta keel ehk küüned ei sügele. Ja seepärast ma ütlesin, et mehed saavad ühest lahti, võtavad ikka uue jälle. Nii merega ka. Pääsed paafitükil kaldale, uuel päeval esimene mure jälle merele. Sedasi on see eluvärk seatud.
- Asta: Kuulge, keegi tuleb!
- Leen: Ju viimaks.
- Laas: Nae kurjanakka, pillimees ise platsis
- Juks: (tuleb sisse) Pole ma pilliga, Ma jälle just tuli, et... Misä?
- Laas: Sa, eh, eh, eh, just tulid, jah. Seda me näeme. Tulid aga keolipreilit vaatama.
- Juks: Pole ma seepärast. Tere. (annab Maretile kätt)
- Maret: Tere, tere.
- Laas: Nae, või pole seepärast. Endal juba otsad kai küljes kinni. Varsti tüdruku süda vintsi atsas. Või ise, et pole...

Leen: Eks sa istu siia ka
 Juks: Mis sest istumisest.
 Leen: Eks seda saa jah mitmel pool. Aga kus inimene istub, vaat see on juba ta ne tubakas. Nae, mõni istub pögris, teine lossis. Sina aga näe, nagu kukk järrel. Eh, kadeduse töö südamesse, kui vaatad. Kust su teetuleb?
 Juks: Ma tuln seal kalasadamast.
 Laas: Vaatasid mere poole ka või?
 Maret: Olid koolilapsed ka ikka seal?
 Juks: Ma küll es'lee, palju neid just oli... üle seitsme või sedasi..
 Maret: Ma ütlesin küll, et mingi kodusse. Näed külmast sinisest, aga vahivad uduse mere poole. Ja ronivad jäätükkidele.
 Laas: Ega need ole sinukesed koolilapsed. Kalameeste lapsed ikka enam, seepärast ka jaol. Nüüd merelt uudist oodata, kus siis nemadki.
 Juks: Mis nad sest uudisest enam ootavad, juba, ... juba kapten ning Priidu tulid.
 Leen: Tulid? Merelt?
 Juks: Näh. Just tulid jah.. (kegeleb. teised käsitlevad läbisegi)
 Laas: Noh, nüüd oled asjamees, nüüd seleta!
 Asta: Ütle siis eestegi.
 Juks: Mis seal öelda. Tulid jah, ning töid sest võõrast paadist mehed ära.
 Laas: ~~Kõneldakse~~ Seda ma arvasin. Elumehed või?
 Juks: Jah, ühel on elu päriselt sees, aga teisel... poolest saati.
 Laas: Ehk on seal nõu ja abi vaja. (ära)
 Juks: Miks seda vaja pole. Seepärast mind saadeti sõnaga, et kiiresti.
 Asta: Polnud ka kiiremaid.
 Juks: Egas igaüks. Kõneleb tea mis. Peab oskama asja hästi seletada.
 Asta: Seletada. Sa oled küllalt seletanud. Nüüd ütle, mis sõnaga sind saadeti ja mida kästi!
 Juks: Kapten käskis, et voodi ja tulist vett, et punssi teha. Aga jälle... kas selä lele elusale või surnule, seda unustas ütle mata.
 Leen: Ah voodi ning tulist vett (tuppa)
 Maret: Juba tulevadki ja kannavadki. Toevad siia (väljast meeste hääli, Priidu ja Laas kannavad sisse paafist päästetud mehe, nende järel kapten Rand)
 Kapten: Siia. Sedasi. Tea, kui pole mõni liige külmunud, siis peab otsima lund. (tuppa kantu asetatakse pingile, see vaatab ringi ja püüab naeratada, kuid kaetab teadvuse)
 Priidu: Kust seda lund? Viimane paljamaa külm.
 Laas: Küllap seda aedade ääres vast on.
 Asta: Ma teen (kees Maretiga ära)
 Juks: Seda jah, me lähme otsima. *Seda vasa*
 Kapten: Oot, oot, ega nüüd pole enam nii tulist taga. Mees päevad merel nälja ja kül ma käes vast pidanud, ei see märtsi nüüd enam. Uurime ennem, mis siin vaja on (Tuppakantu langeb kokku)
 Leen: Jumalukke, ära sureb siia samasse, kustub.
 Laas: See on nähtud asi. Kui mitu päeva uneta rassid ja korraka rahu saad, langed kokku nagu tühi kett. Kui tal see hing veel kusagil on, küll me ta üles otsime
 Kapten: Jah, aga mis me tast siin nüüd tunnistame. Riidest lahti ja hõõruda. me
 Laas: Ning kui teeb silmad lahti, kehe puntsi.
 Kapten: Sedasi. Aga nüüd viime mehe voodisse (kannavad majasse) *Siin vasa*
 Asta: On mind ka vaja?
 Maret: Ja mind?
 Laas: Ei. Eks nüüd tule tal riided maha kiskuda. Tahate kangesti tulla või?
 Asta: Mis siis. Kui vaja võtame lahti ja teeme mis vaja. Ning nälja võid ajada ta teisel ajal ja teises kohas.
 Maret: Kas nad ikka oskavad omal jõul? Kas ei peaks kutsuma arsti? (Leen toast)
 Asta: Oh, ardtist siin nüüd suurteasja. Vaatab kord üle prillide ja läheb jälle. Aga mehed, ei need jäta. Või see neil esimene.
 Leen: Jah, eks neid ole nähtud merest päästetuid ja mere võetuid. Annaks nüüd jumal, et jääks elu juurde!
 Maret: Ehk ometi. Kuid ega terveksaamine lähe nii ruttu. Jääb ta senikauaks teile?
 Asta: Küll oskad ka küsida. Kuhu ta siis läheb, kui ei saa jalgugi alla.
 Maret: Ei, ma ainult mõtlesin, et kui on et... ei parane, et sureb. Öudne.
 Leen: Heidku risti vägi. Ehk pole veel surnaks antud. Noor inimene.
 Asta: Just. Ja mehel on oma visadus ka sees, mis te tast enneagu matate!

Laas: (koos Juksiga majast) Näe, siin pereema siristab silmavett, tagatoas poiss seab juba prisket elamist.

Maret, Mu süda läks kehe ketgemaks. Kui ikka paraneks!

Juks: Eks taele, aga nüüd jälle.. Juba maigutab suud. Jäta jah mure, kuhu ta ikka Ma ka siin ikka ning...

Maret: Kui midagi oleks vaja. Aspiriini või midagi keolapteegist?

Leen: Ju kuulub. Lähed ära kodusse või?

Maret: Jah, eks siis hiljem kuule, kuidas siin on. Tervist siis!

Juks: Tervist jah. Eks pärast saa kuulda (Maret tõrjub tagasi)

Laas: Eh, eh, eh. Ne elid arstiks ja abimeheks, Näd minemas. Mis su mootori nii järsku käima löi? *ara Laas*

Juks: Ma lähen nüüd vaatama seda, seda.. seda teist, mis viidi *Neeme* Silma tuppa (ära)

Asta: (vaatab tuppa) Nii kahvatu. Neer ja.. meeldiv poiss. Kui ainult paraneks.

Priidu: (majast) Juba paranebki. Surm pühkigu suu puhtaks.

Asta: Ärkas?

Priidu: Niipalju ärkas, et neelas konjaki alla.

Leen: ütles ka midagi või?

Priidu: Mis kõnet tal praegu pidada. Naeris teise suunurgaga ning sest jätkus. Veri ronib teisel tagasi palgesse.

Asta: Suurt viga pole märgata? Külma võetud liikmed või?

Priidu: Midagi. Las magab. Ärkab, aevastab kord ja ongi kõik kadunud.

Laas: (ükselt) üks kätterätt, kui on käepärast.

Leen: Oota, ma tulen.

Priidu: Noh, siis sedasi. Tea.. kui tuleb pikemat tegemist, tuleb sul siin veel hakka halastajaõeks.

Asta: Ega ta omaksed siia ulata.

Priidu: Ei, kus need ülemere siia. Ja kus need meremehe omaksed? Aga kui oled teinekord ka etse põhja minemas, ning kui tead, et sul ikka keegi kusagil on, siis kehe nagu elu armsa ja õnn kindlam. Noh, eks me pea minema oma kaljasega ka varsti teele. Kui see jääsedi ja hiline külm läheb, kehe seilid hakkama.

Asta: Isa arvas ka, et nii-pea kui pääsete.

Priidu: Jah, halgude last. Kes varem Tallinnas, saab suurema raha. Eks sügisel või jääda varem talvekorterisse. Ma teen nüüd kehe sõrmused ära, kui esimesest reisust tulen. Vaatasin, et suvel ei muuda oma südant!

Asta: Miks siis seda muuta, kui kord nii kõneldud.

Priidu: Naissi ning tuuli, kes neid teab. Aga see sul tõsi, on kord nii võetud, või mina sind enam lasengi.

Asta: Kus sa's alati oled kättpidi hoidmas.

Priidu: Noh ma ei ole küll hoidmas, aga.. Kui peaks midagi olema või juhtuma nii vä või teistpidi, ega ma pole seesugune koer, kes jätab oma osa maha ja hakkab tühja haukuma..

Asta: Ega seda ole vajagi. Ma olen ju ütelnud, et olen nõus. Kuid mis me sest praegu

Priidu: Tõsi, mis sest praegu. Pole põhjustki. Ainult tuli korraka tahtmine *araceld* (kapten ja Laas tulevad toast) Kuidas on?

Kapten: Hing ihus, mis muud. Võttis kätte ja hakkas magama. Noh, nüüd on kõik kerras (istub) Aga nüüd on mu ihu pehme nagu vana kõiejuup.

Priidu: Või see oli nali. Vea üle jääruside paati, ise vagel rinnuli sees, pole suvi ne vesi, eks ta anna tunda.

Kapten: Kõvasti. Võtke seepeale.

Laas: Jah, seepeale võib võtta. Haige on oma rohud saanud. Kuidas need arstidki jumala tühja suuga. Tuleks neid sedasi merest igapäev, ikka minugi suu ka jälle ~~naab~~ saaks kokku pudeliotsaga.

Kapten: No, mis sa sest lora. Joo ja anna teistele ka.

Laas: Ega ma jää kahte käsku ootama. Ole meheks!

Kapten: Ole ise meheks ab! eest! Eks mulgi kuluku panna ihu pilguks voodisse ankrusse. Vaev nähtud, töö tehtud (Laas ära)

Asta: (majast) Magab jah, nagu väike laps.

Leen: (majast) Põsed teisel nüüd tulipunased.

Kapten: Las punetab. Selle peisi terviseks. (joo)

Priidu: Ning meie endi terviseks. See oli mehine tegu.

Kapten: Mis sest enam. Ega seda pole kiidujutu pärast tehtud. Mere värk, kord üks se sees, teine kisub välja, pea jälle teisiti.

Leen: Kui N"nd kõik oleks sellega hea/

Kapten: Mis siis veel? Päästisime inimeselud. See on ju tubli asi. Millest sa veel o
ohkad?

Leen: Tea, aga rahutuunnet südames pole.

Kapten: See su südame viga. Võttis jõu läbi, aastad kah turjal. Heidan pikali. Nägemi
seni Priidu!

Priidu: Hääd und. Eks teil mure ja vaevanägemine nüüd alga. Meeste osa on läbi..
Tervist sedapuhku. Tervist Asta. Ära sa hakka talle..hakka talle nüüd kohe
päris imetajaks.

Asta: Oo, ei. See... see on juba nii suur poiss.

Priidu: Seepärast just ära hakkagi

Asta: Ära kardal!

Priidu: Paron enne karta kui pärast kahetseda

Asta: Mõtled seda..töitsi või?

Priidu: Ei. Nalja pärast..niisama (ära)

Asta: Ja sina ema, muudkui ohkad. Näed, kõik lõpeb hästi ja sina, oeh!

Ema: Süda. Harjunud sedasi.

Asta: See on sul üks üsna rumal süda.

Leen: Isa ütleb mulle ka alati, et inimese süda on rumal, aga meel ja mõistus tak
tark. Seda peab kuulma. Aga..ega targemal ole alati õigus. Ikka mõistusel on
ema, südamele ema õigus.

Asta: Ning kokku nad ei sobi?

Leen: Kus nii suurt õnne.

Asta: Ma lähen nüüd vaatan, mis see haige poiss teeb.

E e s r i i e

T E I N E V A A T U S

Asta: (tuleb ladvades teast)

Juula: (sisse) Näed sa. Või sa ise. Ma mõtlesin, et kes siin nii suure siristamise-
gaja laululööritamisega ringi sõidab, siis Asta ise. Et tere siis.

Asta: Terekest, naabri perenaine. Eks igaüks tee nii, nagu nekale antud. üks meiste
sõnadele, teine viisile.

Juula: Juat ikka jutt, aga laulu lüristamine, seal ikka peab ihus seda ihku ja
kikkuelama, mis keele suus nii püsti ajab.

Asta: Neer veri võtab kergesti viisi. Ja mis sest siis pahandada.

Juula: Neer veri, neh. Ega ma selle kohta ka lausu peolt sõnagi, ainult niipalju ma
ütlen, et kui see töö pole sulle selle merest toodud poisi pärast. See
kuulda rannapoiste seas ka hambameheks ja lauluteruks. Kui viimaks see po-
le sind üles vändanud. Kui pole selle sigudaku viisid.

Asta: Meil ju külas laulukoor. Keelipreili õpetab. Ja poiste laulud, tead isegi,
missugused need on. Häda mul neid õppida.

Juula: Häda pole neh. Aga häda võib sulle kohe tulla. Hääkene küll, mees toodi me-
rest välja. Maap lausu sest sõnagi. Teibutati tõbedest läbi igimeseks, jäägu
seks, Aga et ta enam ei oska oma koju minna, see kisub mu kepsu kurguni. Mis
tahtsin küsida, mis tahtsin küsida, mis pesa tal siin on. Mis ta siin veel
muneb.

Asta: Püüab kalu, mis muud.

Juula: Ja-ah, või kalu. Küll ajab sind viimaks oma õnge otsa. Küllap see ülemere
angerjas juba mõistab.

Asta: Ajab sulle hirmu nahka või?

Juula: Jees, ~~ei~~ p'ajas, teada see tütarlaste asi. Oh pole midagi, see nii sama. Ning
siis äkki asjad segamisi, et jah juhtus. Tuli see siis tasvast või merest.
Sa ju meie Priiduga juba poeliti kokku pandud, ning nüüd kerraga külas see
sugused jutud!

Asta: Külas jutud?

Juula: Jutud jah.

Asta: Kes sest kõneleb? Ma tahan selle kohe pihtidele võtta.

Juula: Püüa sa tuult. üks ütleb sõna, teine praetab ka suu.

Asta: Ning sa ise muidugi ka.

Juula: Mis maan'd. Ikka pigem hoian sulle au. Aga kui see poiss ikka teimetab si-
siin ~~XXXX~~ nagu oma inimene, siis ma olen niipalju ütelnud, et õige asi see
pole.

Asta: Need siis su oma jutud. Ma ei tahagi kuulda.

Juula: Eks mul ole ju õigus oma suud praotada, kui elate siin ühes majas ja nii sõbraliku koega.

Asta: Ah kui ei tülitse, siis kehe tea mida mõtlemas. Ja, lõpuks, eks mul ole õigus oma tahtmist mõõda õnge otsa minnagi, kui tahan. Ega ma pole mõni ühim ne kalapaat, et igaüks aga seletab, otsustab, ja ajab hambad külge. Ma ei ütle ka muud, ainult niipalju, et kui rahvas ja sina minust ja Oskarist pä ~~XXXXX~~ jahvatate, siis ma pean selle eest heelitsema, et rahvas ei valeta ks. Mis siis muud üle jääb, kui teha teie jutt tööks.

Juula: Jees, või kehe kerraga tööks tegema. Sa eled ju heõpis kerrast ära oma juht jutuga. Jees, või ära tegema, mis aga rahvas kõneleb. Mis viig su sisse läinud on, et sedasi.. muudkui tegemise tahtmist täis.

Asta: Küla lobisemise leitsak. See ajab südame läilaks. Olge vait ja pühkige iga üks oma ukseesist, siis on kõik kerras.

Juula: Kuri - värk. Ma seisn siin hääs nõus ja mõttes, aga sa loed mulle salmisid ette ning taha.

Asta: Ma algasin lauluga, sina ise selle lugemisega.

Leen: Mis imet te siin oma jutuga. üsna tüli moodi.

Asta: Laupäeva õhtu ja töö lõpp. Käsi väsinud, suud puhanud.

Leen: Laupäeva õhtu jah. Seepärast ma kuulen, et õues nii käre kõnelemine, siis teie. Pane Asta nüüd teine pluus selga, varsti tulevad siia.

Juula: Kes need? s. Võõraid ootate või?

Leen: Astal ju täna sünnipäev. Siis käisid öösel üles laulmas..

Juula: Jah, või laulmas. Ma olen siiani elanud, pole mulle öösel lauldud, aga an ga sai mehele mindud, mis rahval su aastate ja olemisega asja.

Asta: Jah, aga nad teevad, justkui oleks. Sa isegi just praegu seletasid, nagu ole ks. Millal inimesel pole siis teisega asja (tuppa)

Leen: Teil Astaga nõnda tüli moodi olemine.

Juula: Okkad väljas jah. Sõnad teisel nagu kassi küüned, et ära mine ligi. Tea, kes ta nii üles keeranud.?

Leen: Ta vahest üsna löbu pärast sellesuguse jutuga. Täna närviline k, kuid sü- dame poolest on teine küla.

Juula: Et mis ta südame sees. Küll see paistab omas paigas. Süda hea, aga näe, lõ- puks kombeid pidi läheb kõverale rajale.

Leen: Seda sa siin siis suust välja ajasidki. Seda tulid ütlema. See teeb mindki pahaseks.

Juula: Jah kui öeldakse, et paha pärast. Aga kui inimene mure pärast ütleb, siis teine asi.

Leen: Eks igaüks muretsegu oma õues.

Juula: Kus mu süda annab, kui Priidu merel, ning see poiss kuriloom piirleb Asta ümber nagu kass ümber kalakervi. Kui veab siin haisu ja käib õues ja majas ringi, küllap see rebane leiab viimaks mulgu ka, kust pääseb tütarlapse au kallale

Leen: Ei Asta lähe t4ise päitseid pidi. Ise kõva tahtmisega. l.

Juula: Kõva tahtmisega küll, aga kui hakkab tahtma viltu. Küsib ta Priidut ka jär- gi. Täna ei lausunud küll sõnakestki.

Leen: Eks ta vahest küsi. Aga täna tal ju seesugune päev. Teised koolimajas laul- mas. Pidiid sealt tulema siia, et täna õhtul meie õues tantsida. Tüdrukud ~~elä~~ teinud paberist ~~internaid~~ ning ju otsehe siis tilga suukibet ka.

Juula: Permees ise laevaga merel. Ning teie siin.. pole rääkidagi.

Leen: Ei ta jätaks kedagi kuiva suuga, kui seesugune päev. Lubas ikka Asta sünni- päevaks kodusse tulla, aga mere tee ning laeva asi. Või seal saab piitsaga aidata või ohjadega sundida.

Juula: Ei mis sa laevale piitsaga. Eks Priidugi tuleks tuhatnelja, Jees, pruudi sü- nnapäev (Laas ilmub maja taha) aga näe, kes peaks olema, ei see jõua jaole, ni

Laas: Kes üleliigne, see on varakult kohal. Tere õhtust, perenaised! ng Jutujätku ja jumalarahu!

Juula: Kui su, nimasarniku eest seda rahu oleks, et laseksid teisel inimesel sõna- gi suust välja öelda.

Laas: Misses siis on, kui jääb tükk kurja tegemata.

Juula: Kui ma kurja teen, mis siis sinu jaoks jääb?

Laas: Mis muud, kui kurja kannatamine.

Juula: Hakka ma siin sinuga. Kodus saun ka ootamas...

Laas: Pese siis suu ka puhtaks. Ning hääd tervist!

Leen: Ei teie salli üksteise varju.

Laas: Kaks kõva kivi. Ja Juula, ta kardab mind kui uus piibu õli.

Leen: Tea, on ta seepärast nõnda paha inimene. Jutuga jõuab ju küll, aga südame poolest ehk kannatlik ja muretseja.

Laas: Ikka siilinahkne. Ning mis tema jutt, see nagu puugipask. Vanakurja suuvood, äer ta on, ei muud. Ma olen oma elupäivil teist tunda saanud. Ja küllap Astalt kuuled, kui läheb sügisel sinna.

Leen: Kui läheb, või siis Juulal seal enam palju ütlemist. Eks kõik lähe ikka noore pereneise kätte. Rikkad nad on, Priidul ameerika rahasid. Küll seal elatakse. Aga... tea seda veel. Astal aega mienmiseks. Eks edaspidi näe.

Laas: Ke. Või sedasi. Või edaspeale ning nii. Kui tütarlaps hakkab pulmi edasi lükkama, siis see sama värk kui usklik jääks valvama taeva ukse ees, et ta teea seda taevariiki minemist, et eks sinna Siionisse pääse edaspidigi.

Leen: Asta oma asi, tehku mis tahab.

Laas: Ning näe, pole tahtmis t. Kui see tahtmine kord hakkab kuivama, ei te siis enam võta uusi kasvusid. Küll ma neid värke tean.

Leen: Sa müüd neist asjust. Ise vanapoiss.

Laas: Vanapoiss jah, ning sent surmaga võlgu, aga vaata, naisemees näeb oma risti ning sest saat talle surmani, aga minusugune, näe vaatab teiste vigureid, aga tark oinas uut väravat. Küll ma kõik ära mäen ja märkan. Oli siis kuulda, et sügisel.

Leen: Nii see peale kihlakaua jäi. Ega päris kindlat aega pole öeldudki.

Laas: Ah siis sügisel, et kindlat polegi. Eks enne seda ole veel palju päevi. Nü tuul puhub iga päev ise kandist, ning meri on ise palgega. Või see inimene gi teisisi.

Leen: Mis me sest siia jagame. Olgu see jutt müüd meie poolest.

Asta: (tuleb teast) Oo, Laas, mille või. See on tubli.

Laas: Teile jah, et tublivõi. Seda sõna kuulab harva. Tark tüdruk, kes teab, et võr gupaikamine on väärt töö.

Leen: Ah siis võrgupaikamise järjega tulid. Seepärast kett seljas

Laas: Seepärast jah. Kogu elamine seljas. Nii ma tulin nagu tigu oma karbiga. perenaine ürga pangu pahaks, et laupäeva õhtul, aga Meemel sai töö valmis. Esmaspäeval siis võtame teie võrgud hargile. Teil müüd igapäev ka amees väljas, pole nii kui vanasti, et seisavad teised kuuris rottide märda.

Leen: Jah, eks ta asjaks ole. Omal ajal pidasime kalasulase, aga saak oli kohv ja palgad kallid. Sel aastal müüd siis Oskar. Tubli mees igas asjas.

Laas: Mere antud, see peab ka olema.

Oskar: (sisse)... kui paremat pole. Või kehe seljataga kiidetakse, seda juhtub maailmas harva.

Laas: Mis sul siis müüd kui liiguta kõrvu. Küll kuuled teisi juttusid ka, kui Juula sattub siiapeole, paskaks sind nõnda täis, et..

Leen: Hakka sa müüd jälle. Said laulud läbi, on nad tulemas või?

Oskar: Jäid veel laulma. Varsti tulevad (Laasile) Sa juba kehal?

Laas: Ma võrkude pärast. Ei ma aja enam ihulusti. Hinge pärast väljas, et nälgi ei teisele liiga.

Leen: Aga sa tänagi pole veel õhtust söönud?

Laas: Ei söönud, ei joonud. Ainsult sõna juttu sain siin Juulaga ajada, muud rõõmu pole mu suule täna õhtul olnud.

Leen: Lähme siis teie poole. Vaatame söögipoelist ja kuhu saame sulle aseme ja elamise.

Laas: Palju ahtale ihukesele seda ruumi. Aga ega teil pole saunaõhtu? seda värki ma armastan.

Leen: Ei ole. Eks tuleval laupäeval (majja)

Oskar: Seeest on täna tantsu. Ning kuulda oli, et lastakse viinapudelgi ringi k käia.

Laas: Või jah! Siis suvi saba alla selle saunaga. Viinapudel on asjem. Pahandust teise läbi iga päev, aga lahku ka ei lähe. Just nagu pühas abielus. Nü jutt u astakse kehe kahest küljest.. Ma pean pereema sõna ikka kõigepealt kuul ma.. (tuppa) (Asta tuleb aidast. Oskar hiilib ta selja taha ja paneb kired talle ümber silmade)

Asta: Noh, kes see? Kuule Oskar, sina.

Oskar: Mina.

Asta: Ehmatad.

Oskar: Kuri kiusas.

Asta: Sina ei pea end andma kiusatusse.

Oskar: Vale, sõnad käivad nii; ära saada neid mitte kiusatusse.

- Asta: Keda meid.?
- Oskar: Meid mõlemeid.
- Asta: Ja..kes on siis see saatja sinu arvates?
- Oskar: Saatja?(võtab Asta käed)Sina saada mind ja mina sind,ning sest tuleb saatuse.
- Asta: Eks ta ole.Kui läheb halvasti,siis saatuse süü,kui aga hästi,siis- ma ise oskasin.
- Oskar: Tähendab - nüüd siis..läheb mul halvasti,et ajan saatuse süüks?
- Asta: Ei mina tea.Ise oled oma õnne sepp,nagu igaüks teinegi.Kuidas septsed, nii läheb..
- Oskar: Kui natukenegi läheks.Mul pole vaja õnneks palju.Elu ja tervis on käes. Kui nüüd veel teaksin,kuidas saaksin septseda oma viimase mõtte teoks, kui seegi läheks takistusteks kiuste läbi hästi.Kui nüüd ütleksin sulle.
- Asta: (vabastab käe)Ära lobise siis kõike välja!
- Oskar: Tead selletagi,et mõtleh sind.
- Asta: Palju ,mida mõeldakse..mõte käib kaugelt läbi.
- Oskar: Kuid seekord ligidalt.Siit samast minust sinuni.Seepärast ei püüvinud laul maski,vaid jooksin tulema.Kui ainult teaksin,kaua ma veel saan siin olla
- Asta: Siin?Kus sa's oled,kui mitte siin?
- Oskar: Seda tean,et täna olen veel siin.Sinu sünnipäeval ja kaugemale silm ei nähki seleta.Ainult seda tean,et ühel päeval...
- Asta: Ühel päeval?
- Oskar: Tuleb laev
- Asta: Laev?Sa mõtled...
- Oskar: Sinu isa.
- Asta: See tuleb.Ma oetasin teda juba tänaseks,sest lubas sünnipäevaks tagasi el la
- Oskar: Sina oetad ja mina kardan.Tea,on ta rahul,et jäeti see külmast ja kopsu- põletikust teibutatu siia elama?
- Asta: Oh,küllap on,kui räägitakse.
- Oskar: Aga sama laevaga tuleb see teine...
- Asta: Tuleb.
- Oskar: Ja mulle pole siin enam paika.
- Asta: Rand avar - ruumi kõigile.
- Oskar: Rannas on ruumi,aga armastuses pole seda kahele.Kui sonisin kopsupõhetika s,siis oli mul teie majas ruumi,Kui avasin jälle silmad ja nägin sind is tumas mu veedi ees,mõtlesin:haige mehe jaoks on tal südant.Kuid kui ollak se nüüd terve...
- Asta: Ega südamehaigus ole tuul,mis täna tõuseb,homme langeb..
- Oskar: Ei ole.Seepärast,Asta..kui tuleb siia randa see teine,kel on õigus sinu südamele,siis on rand meile kahele kitsas.Siis peab üks minema.
- Asta: Ja sa mõtled,et hakkad varakult minema.
- Oskar: Jah.Sest õigus on antud teisele.Jutud aetud ja kaubad kinnitatud.
- Asta: Ja see poiss lähebki siis siit tõrkumatult,et õigus teise käes ja temale ei pista keegi luhta suhu.Hää süda sul sees ,et leed õiguse terakesi.
- Oskar: Siin on isade ja perede tahtmine.Ning lõpuks,kes olen mina.Tühjalpaljas me- hehing,mis...
- Asta: Mis loeb enam kui see,mis teisel põuetaskus.Ise merekeolis käinud poiss. Surmasuust läbi lipsanud.Parem ja nõgusam kui teised poisid kokku,aga... elunatukes juures julgus otsas,et ruttu müts pähe ja minema.
- Oskar: On parem kaduda,kui oled armunud tühja.
- Asta: Tühja?Kui pole teise käest veel küsinudki.
- Oskar: Kust!Kui ainult sina tahaksid,täiesti tõsiselt.Kui sa ei hooliks muust.Ei lubadusist ega pahandusist,siis..Asta.Sa oled armas(suudleb metsikult)
- Asta: Olgu.Siis ei tehi.Siin nähakse.
- Oskar: Nähtagu.Kui sa ainult peleks kihlatud.
- Asta: Inimesed pääsevad surmasuustki.Ja sina mõtled,et ma ei pääse kihlusest!
- Oskar: Sa julgeksid siis katkestada kõigi ja kõige vastu?
- Asta: Või saada pikaks eluks õnnetuks?Kas see vajaks vähem julgust?
- Oskar: Siis tulgu see laev,sa jääd minuga.Lepinguks.Me läheme siis kahekesi vast neile termidele,mis täna-homme siin õuel puhkevad.
- Asta:Kahekesi.Ega ainult kahekesi.Kma on alati minu poelt.Ja ehk mõni teinegi.
- Oskar: Siis on ju kõik hästi.Ja mis veel tuleb,sest me ei hooli.
- Juks: (väravast sisse)Siin ma olehi
- Asta: Ah Juks.Sina pilliga.

Juks: Me jah, pilliga kahekesi.

Asta: Sedapuhku oleks küll parem olnud, kui pill oleks tulnud üksinda pisut ees.

Juks: Pill ees. Seep...sest ep saa tark inimene õiget aru. Aga ise ju öösel pärast üleslaulmist ütlesid, et tulgu ma pilliga ja teised kõik ka, kui päike hakkab veerema.

Asta: Aga teisi ää ole ju veel siin.

Juks: Ei ole jah. Teie ise kahekesi olete. hihhihi. Olite käsipidi koos, kui härjad ikkes, ning sihtisite teineteise silma.

Asta: Silma? Nojah, mulle läks puru silma.

Juks: Eks need purud, need otsivad silmad ikka kõige enne üles. Aga meil ema võttis nad ikka keelega silmast ära. Tegi kord keeleotsaga limpsiti ja oigi.

Oskar: Sedap mehegi siin vaatasime. Näita veel kord!

Asta: Mis tast enam vaadata, juba ta väljas ongi. Ei hõõrugi enam.

Juks: Ah siis sa selle töö juut ka? Kui mul ka teinekord juhtub midagi silma, siis võtad ära? Egas emast peale enam võtjat. Ta jälle... vana ning siis ta keel väriseb. Sellega ei saa enam hästi võtta.

Asta: Aja aga puru enne silma, küll Oskar selle välja võtab.

Juks: Ei tea, kas see keolipreili... ka oskab neid sedasi kenasti silmast välja noolida. Koolitatud inimene, ega tea!

Oskar: Kui tuleb tantsima, eks küsi järele!

Juks: Ah Maret tuleb ka? Oot, oot, ma ajan pillile hinge sisse siis.. (mängib) neid tuleb nagu varemeid seatapmise kisa peale.

Asta: Keeled-hääled kõik käes?

Juks: Kuhu nad mehepoja kämbla alt pääsevad. Kas jälle... Maret ikka tuleb ka?

Oskar: Küll tuleb. Mures seepärast või?

Juks: Mis ma mures, niisama... küsida, et... oleks küsitud. Millest sa ikkagi jutustad

Maret: (sisse+) Tere.

Asta: Juks eotis silmad pääst,

Juks: Ara sa'nd pasanda kõik kohe välja.

Oskar: Kaua oodatud, kallim on.

Maret: Noh nüüd olen siin. Tere Juks.

Juks: Tere. Aga egas ma kalliduse pärast. Ma nalja pärast, et... palju seda rahvast siis tuleb.

Asta: Aja nüüd pillile hing sisse, ja sina Maret, istu valsiabriku kõrvale. Sina oled Juksile see pilliõli.

Maret: Ega ma pole tulnud siia istuma. (istub Juksi kõrvale. Juks mängib)

Laas: (ilmub uksele) Las jah läheb madinaks. Noh Juks. Ti-lu-li-lu-lii, tirr-lirra-di, törr-lörradi..

Leen: (uksele) Nää, moori õu täis. Aga ilus lugu oli, mis Juks mängis. Võttis üsna vee lahti.

Laas: Eh, naiste asi, kuskil ikka peab midagi lahti võtma.

Asta: Ning sina pead seda seletama.

Laas: Pereema andis söögi juurde napsi, ning see õlitas nõnda suu ära, et jutt kohe tulus (läheb värava juurde)

Asta: Su suu sai viinapudeli juurest omale jalad alla.

Laas: Sai maitstatud ja nüüd hing rõõmus. Nää, kaljas sõidab nüüdsama lahte sisse.

Maret: Või kaljas tuleb. Siis oleks hää minna neile randa vastu.

Laas: Eh, tösi jah. Minge kalasadamasse ja laulge neile üks laul.

Maret: Lähme siia.

Leen: +tuleb uksele) Kuhu te's nüüd ruttate?

Maret: Randa. Laev on tulnud.

Leen: Ah tuli või! Või Issand andis, et tuli.

Laas: Pole Issandal seal enam midagi anda, laev juba lahes. (ära)

Maret: Noh, Oskar ja Asta, lähme! (koos Juksiga ära)

Oskar: Kohe. Minge aga minge.

Asta: Ning meie?

Oskar: Kas igatsed väga minna?

Asta: Kuidas siis teisiti, ikka ka.

Oskar: Talle vastu või?

Asta: Mis talle. Isale vastu.

Oskar: Aga ta on ka seal.

Asta: Las ta olla. Mis sa sest nii tähtsaks kisud.

Oskar: Tuju langes siiski ära.

Asta: Nagu leht puult. Ära lase nii hõppsasti langeda.

Oskar: Dilkq, aga ilus tunne ei ole.

Pöördel!

K O L M S V A A T U S

Leen: AstalAsta!Kus sa ometi oled?Asta!

Asta: Siin, ema.

Leen: Ah sa sääal, tütrekene, toas...Sääal nüüd kõneldakse.

Asta: (sisse)Mis sääal kõneldakse, et mindki vaja jaole.

Leen: Ei jaole, aga taa, kui Juula hakkab isale sest asjast rääkima.

Asta: Hakaku, oma kahju.

Leen: Aga mõtle, isale.

Asta: Las ta patrab.

Leen: Jah, aga eks isa hakka sinu käest küsima.

Asta: Siis pean talle ütlema. Kunagi peab sest ikkagi kõnelema.

Leen: Ah ikka, et jääb katki.

Asta: Katki on ja katkiseks jääb.

Leen: Ning selle teise pärast.

Asta: Sest veel vara kõnelda. Olgu selle teise pärast või ilma, kuid Priiduga j jääb asi sinna paika.

Leen: Maade ning elujärje poolest oleks küll sünnis.

Asta: Aga südame poolest ei ole.

Leen: Kui poleks kõik enne nii kokku kõneldud, oleks teine asi, aga nüüd...

Asta: Kui märkad, et oled valel teel, kas peab siis aga edasi kihutama.

Leen: Mis nüüd seda, aga ta rahadega mees, ju elatakse ka. Harjute ära ja...

Asta: Ei ma ei taha. Ja Juula? Kuidas ma selle kõrval elaksin. Ta ei lausiu poolt sõnagi, ainult niipahju ütleb et...närib südame seest, et jookse merre.

Leen: Priidu peremes. Ohjad antakse sinu kätte. Ning tea kunas Juulal neid päet

Asta: Ah, et minna sinn talle surma paluma? Ja mis jaoks, ema? Olen ma siis teile tüliks või? Tahate lihtsalt lahti või?

Leen: Oh mis sa seda. Aga isa on kõik juba sedasi plaanitsenud, ei tema taha enam teist juttu kuulda. Ehitasid selle kaljase...eks isal ole sellega veel võla-arvet. Siis veel, et laps saab jõuka elu...Ega ta taha, et ta plaanid korraka tea-miks katki murtakse.

Asta: Aga kas raha on ühes pesas õnnega, seda ta ei küsi. Ja sa ütled, tea-miks. Ma ei armasta teda, ma ei taha teda. Ei sallin. Ei.

Leen: Kevadel sa's lausu sest sõnagi.

Asta: Siis ma ei tunnud veel. Mõtlesin, et kellegagi peab abielluma, aga nüüd igapäevaga mõistan selgemini, et vale värk. Ei klapi ja küllalt.

Leen: Isa arust klapi ju küll. Ise oled ka lübanud, end sõnapidi sidunud. Sääal nüüd see kalju ristiteel ongi.

Asta: Ja sina ema, mis sina arvad?

Leen: Mis ma tütreke. Et aga sul lähaks õnnepidi.

Asta: Ja Mäel ei lähe mul õnne pidi. Inimese õnn on seal, kus ta süda.

Leen: Eks ikka jah südamega koos. Aga kui harjud. hakka elama selletagi. Oma mees mees ning lapad.

Asta: Ei. Ei ilmaski. Mu süda on hoopis...hoopis teises paigas, ning sinna see jääb Kui veel oleks et ükskõikne, siis kuidagi elaks Priiduga. Aga nüüd on sedasi, et löödagu või surnuks - ei.

Leen: Seda ma kartsin. Seda õnnetust...

Asta: Mis õnnetust? Mõtled, ema, seda söögilaua rikkust. S õgi juures oleme kolm kor da päevas. On see vilets või hää, kus see kuhus tunda enam. Aga süda tuksub meile sees alati ja tuletab ennast meelde. Kellepärast ma kuulen tema häält enam kui rikkuse kutset ja - see pole õnnetus vaid õnn.

Leen: See on tõsi, mis sa kõneled. Aga siin rannas on elupäevad elatud, kus see süda teada. Harjub omaga, jääb vaikseks.

Asta: Nagu virisev laps, kussuta aga magama. Ei minu oma niipea uinu, kui vast ärkas

Leen: Oskari küljes. Siis ikka sääal...

Asta: Sääal, ema. Ja sääalt ei saa teda. Ehk juhtub õnnetus.

Leen: Oh jah, eks sest pahandust tule...Aga ära sa isale veel ütle. Ma lähen katsun Juula juttu segada, kui on, et hakkab sest kõnelema. Kui tuli, mul hakkas kohe mure, et mis nüüd saab...Eks ma kosta ikka su poole, tütrekene, ning seisa su eest, palju jõud jaksab. Eks ma, vana muld, võtaks oma kanda kõik su mured, kui saaks...

Asta: (toast) Seda nõupidamist on nüüd igas paigas, toas ja õues.

Leen: Pole, me niisama..(pöördub Laasi poole)

Laas: Juula tuli tuppa. Me hakkasime sääal ka kõnelema niisama. Vana viha, ega see roosteta...kus hari hakkas teisel kohe punetama nagu kalkunil. Ma tuln ära,

- Laas: Ma tulini ära, et ajab veel hambad sääre. Ihutervis igaühele ikka armas.
- Leen: Pole ta nii hirmus, et tuleb hammustama või käsili kallale
- Laas: Temale pane saba taha ja karvad selga, ongi susi valmis. Eks naised ole küll kõik enam seda tõugu...
- Maret: (kannuga väljast) Tere päevast. Mis töuarendamine teil siin on?
- Laas: Mis meie siin arendame. Niisama nohistame habe messe ja ütlema sõnapaari se kka, kui teised arendavad. Merel ka täna hääled sees.
- Maret: On küll. Aga ega sest kuival häda ole.
- Laas: Kui kuival maal hakkab kohisema ja üle äärte tulema - hõllem veel. Meres pehme järg, aga kui kuival kukud või muidu obadusi saad, oi, oi.
- Maret: Kus kandist see Laasi tuul täna puhub?
- Leen: Laasi jutul nüüd otsa või äärt.
- Laas: See targa mehe jutt. Kas pole's neid kõnemehi kuulnud.. Teevad seesuguseid lauseid, et keegi aru ei saa, ja mõista siis ise, mis just tahad.
- Asta: Tulid piima järele.
- Maret: Jah. Seepärast kanngi mul peos.
- Leen: Ma lähen vaatan (võtab kannu)
- Maret: Mul täna nädala piimaraha maksmise päevka. (läheb teise järel tuppa)
- Laas: Nüüd pistavad korra Juula suule pööra ette.
- Asta: Sina ei saanud.
- Laas: Ma ärritasin teist ka, et ehk vihastab teine nii rängalt, et suu kukub lukku. Mõni öeldakse end vihastavat tummaks. Aga kapten käskis mind toast välja. Mis sa enam hingad, kapteni sõna. Tõmba suu krooklõng kokku ja otsi ukseõmblus üles...
- Asta: Said jutust aru? Mis asjast see Juula sääli seletab?
- Laas: Noh, sest oleks nädalane pörsas ka aru saanud, kuhu hakkas sihtima. Juula pole kala, et liigutab niisama suud. Ikka kõva kolin ning vänge hais taga, kui suu- mulgu praetab. Eks nüüd hakkas selle armuasjandusega.
- Asta: Ära sät külas kõnele, kui... kui midagi kuulsid.
- Laas: Mina? Mina, külas. (Asta juurde) Vaata, Asta. Kui mina kõnele, siis ikka sinu poolt. Ning kui sul vaja vigurinõu, või on sul päris häda kukil, puuka mulle üks sõna. Ega ma pole nii loll kui wilm-näöst paistab.
- Asta: Ma ju tean, kavalast täis ja sõnad kui habemenuga.
- Laas: He-heh. Eks ole ilmas käidud ja asjadest aru peetud. Näe, Priidu tuli ilmast rahadega...
- Asta: Ning sina hää jutuga.
- Laas: Eks paras sõna ole parem kui surnud sent. Eks ma oleks tulnud rahadegagi, aga ..aga seal linnades, kus ma olin, polnud rahasid. Veeresid käest ära. Kargasid kui kirbud.. Ja ikka üle kõrtsileti.. Aga ega mõistus ole seepärast pääst välja karanud. Seda on niipalju veel, etsulle öelda: see on väärt poiss.
- Asta: Missugune see?
- Laas: Ee, küllap me mõlemad teame. Seesamane .mis su meelest väärt on. Mine sellele ära, saad õndsast pärisrahva põlve sisse.
- Asta: Ise sa pole sest õndsast põlvest lugu pidanud.
- Laas: See karikas läks minust mööda. Pole võtnud meri ega teised õnnetused, pääseb terve nahaga teise ilma.. Olid kord seesugused päevad k, et käisin sihtimas ja vaatamas, aga - juhtus olema teise mehe pruut. Kutsusin teist nagu kukk kana ussikesse juures, et klu-klu- ja klu-klu, tule aga nüüd siia poole, T"druk oli juba nõus ühe ning teise asjaga, aga ühel öölsee päris peremees pääses jaole
- Asta: Ja see ajas kehe isu ära (vaatab närvi tsedes toa poole)
- Laas: Jah. Kargas jaole ja pühkis isu ära siia maale. Esmalt andis kurinahk, seesugus lömm-peksa ning ma lahmisin vastu ka .Aga siis hakkas andma seesugust tihedat, magusat peksa, nõnda kui seenevihma, et võta aga vastu ja ole vait. Siis ma m ütlesin, et mine õngitse ise omale pakk elueaks jala külge ning n nuhtlus ka elu. Saad juba enne papi jutlust peksukeretäie kätte, mis sa veel pärast hingad. Sest pilgust jäi naisevõtmine ning näe, see oli ka viimane nahatäis mu elusö.. (Juks tuleb väravale) Ja näed siin nüüd isegi. Suure kisa ja tüluga ning tühja jutu kohinaga see asi hakkab, ja nii enamasti siis see elu lähebki.. Aga eks julge päle hakkamine ole armuasjades ikka pool võitu, kui lusti -isu on.
- Luks: Jah, seda nad kõnelevad, et kui aga julgesti, siis...
- Laas: Vaata, kust see päris lövi välja kargas. Julgust ja isu ja lusti, mis mööda meejripulgaga.

Asta: Juks ootab magava kassi kombel, et pruut lennab biseesuhu.

Juks: Kas sa jälle...mõtlee teda või?

Asta: Eks Maret su kuld ole.

Laas: Päril ladvast ronid kohe õuna võtma. Kui prantsatad alla..

Juks: Pole ma muul ajal kukkunud, kui siis, kui see hobene.. See oli üks tola hobu ne. Siis vigastas mul selle jalagi ära.

Laas: Ning ju ikka pead ka.

Juis: Pole. Enne olin juba aia ääres sirulining ülemine ots jäi terveks. Kui oleks saanud hobuse pidama, võiks jalgu nüüd teistelegi laenata. Aga, see hobune, see, ma ütlesin oli üks..siga hobune.

Laas: Kui pistis lõhkuma, eks lasknud ankru sisse.

Juks: See sul..hännata jutt. Kus hobusevankril see ankur. (Asta naerab)

Laas: Vaata, peab ikka kaasa võtma. Mine tea. (Asta poole) sul naeru veel tänasekski päevaks.

Asta: Jah. Term tuleb nii-kui-nii. Mis jaoks enne nutta, kui valu pole veel käed.

Kiuste ei tee seda. Vähemalt ei näita välja.

Laas: ~~Hah, Aga süda ikka puperdab kui peat laineis.~~

Asta: Mis sest kõnelda. Mine parem tuppa ja ütle parajal kohal paras sõna. Ja mina lõpsan ära aeda. Peab mõtlema. Peab siiski mõtlema, sest..ega see nii päris lihtne olegi.

Laas: Õige. Aga sa oled ka kurjalooma tubli tüdruk. Nägu peab ikka olema rõõmus, ehkki elu ajab vahel vinguma (pöördub minema) Ma lähen siis sinna lahingupla tsile. Saab näha, kas tuln tervete kontidega tagasi (tuppa)

Juks: Millest te siin seda..segast juttu ajasite?

Asta: Tormist. (läheb aeda)

Juks: Ah jälle, tuulest või? Mis sellest tühjast, ka räägitakse (vaatab mere poole, läheb väravasse. Maret tuleb toast)

Maret: (trepilt) Juks pandud väravavahiks!

Juks: (kiiresti lähemals) Pole. Ma vaatasin tuult. Teeb teine merega täna koera. Ni Ning need jälle siin kartsid, siis ma vaatasin, mis nägu see meri ning ilm kõik kokku on.

Maret: Jah, küllap läheb päris termiks.

Juks: Ju läheb. + (seisab Maret'i teel) Aga ma jälle..seda tuult..tühja, ei karda.

Maret: Noh, kas mulle teed ei annagi?

Juks: Küll. Aga mul oleks enne midagi öelda, enne kui...

Maret: Kui läheb termiks.

Juks: Ei. Enne kui ära söidate oma - koju, ning seda ütlemist, seda ma kardan nat uke. See..ma ütlesin sügisel ka, aga sinna on palju aega, ning inimene võib enne äragi surra, kellele sa siis ütled. Ja Laas arvas ka, et mis tehtud, see valmis.

Maret: Selge jutt. Mis tehtud, see valmis.

Juks: Seepärast ma mõtlesin laused kõik valmis ning ütlesin ära, aga siin võõra ukse ees seda, mis ma..hi-hi...(ei leia sõnu) See siin järsku nii naljakas küsida.

Maret: Noh, siis küsi mujal, kui see nii hirmus asi. Las ma siis lähen.

Juks: Ei. Kus ma mujalt teid kätte saan. Et kui koolamajasse...aga sest, tulevad pahad jutud.

Maret: Oi, või see ajab hirmu päale. Noh võta siis siin taba suus eest. Muidu ootan ja ootan, ja piim läheb kannus hapuks. Noh?

Juks: Sõnad enne suus küll, aga..kui sedasi siin silma vastu seisad, ei saa neid suust välja.

Maret: Siis pööra selg ja kõnele.

Juks: Ah, ni ng siis kohe kõik ühe ropsuga välja muned?

Maret: Jah, ühe rpesuga, siis vaevast lahti. Noh, tule siia poole. (juhib Juksi keset lava, seljaga taga aia poole)

Juks: Ma ..ma mõtlesin, et oleksin laulma ka tulnud, sest ma ju muusikat tunnen, et olgu pilli või suuga, aga jäi ikka päevast päeva..ma mõtlesin, et laulmas, se ikka üheks korraks..(maret naerab, hiilib piimakannuga ära) Meil kodus seal ema ka üsna vana ka ning..mul pole kedagi ning..igav ka. Siis..siis..et üks püüaks kalu, ning teine teeniks raha. See oleks kena elu ka (Juula tuleb viha sena toast). Ning siis ma mängiksin sulle harmoonikat, nii palju kui süda tahab ning ihu lustib. Sa oled mulle kohe nii tahtmist mõnda, et...siin sa seisad mu selja taga nagu..nagu näkingel..(pöördub. Naer ja jutt katkeb)

- Juula: Mis jobu, juttu sa siin jahvatad? Teas ning õues pole tarka inimest.
- Juks: Ära mõtle, et ma sind särjesappi kiitsin. Sa tulid juat sel kõige magusamal kohal ning paslad segamini teise inimese südame roosid.
- Juula: Mis sa jamad. Kui võtan siit maast ja tõmban sulle ühe tulise ümber südame rooside, siis lähed targemaks (ärgitab, siis läheb üle õue ära)
- Juks: Kui siin maas oleks ikka midagi olnud, siis... siis ta oleks virutanud.. Aga kuhu see Maret siis.. Hi-hi.. Küllap hakkas punastama, mis muud (ära)
- Leen: (toas, üle lava vasakule) 2 (hüüab kartlikult) Asta.. Asta..
- Asta: Jah. (tuleb aiast nähtavale, pühib käsi põlles) Noh?
- Leen: Ära kõneles. Ära jahvatas, kurihing. Ära ütles kõik isale.
- Kõik?
- Asta: Tea ma, kas kõik või palju sest rääkida ongi. Ikka hakkas Oskarist ja lõpuks kõneles, et küll siin ühes magataksegi.
- Asta: Nii ta kõneles. Nii jahvatas see tühjajutu veski. Ja selle juurde tahate n mind anda elueaks, kui teotab juba enne.
- Leen: Ma ütlesin ka, et see on vale, aga tema ütles, et see võib olla vale või tõsi kes selle selgeks teeb. Aga mingu Oskar majast ära, siis õhk puhas.
- Asta: See pole tähtis, mis tema ütleb. See ei otsusta midagi.
- Leen: Jah, aga mis isa ütleb, sest tuleb otsus.
- Asta: Ei. Vaid mis mina ütlen.
- Leen: Jah, aga mis sa seepäale ütled, tütreke, ne?
- Asta: Mis ma ütlen. Kui ütlen, et on kõneldud valet, siis ajab isa Oskari minema, et edaspidiseks oleks õhk puhas. Aga kui võtan tõeks, et on.. et on magatud, mis siis, kas siis ütleb, et pole enam ~~midagi~~ parata.
- Leen: Tea, mis siis.. Aga võid sa seda isale suhu-silma? Kui kann on, et... Ära sest veel kõnele. Hoiaks aga tagasi tütrekene.....
- Asta: Kauaks?
- Leen: Kuni see tuhin lahkub ja isaga saab jälle targu kõnelda. Õhk ta meel pöördub. Kõnele aga nüüd esmalt ta tahtmistix mööda.
- Asta: Eks pärituult jooksmine ole muidugi keigem. Aga kui tee ei vii sinna kanti, vaid teisale, siis tuleb hiljem seda rohkem minna vastu tuult. Aga enne.. enne kuuleme, mis isa ütleb. Mis ta toas teeb?
- Leen: Hakkas tubamööda ringi käima. Küllap mõtleb asja üle. Ei ta enne jookse sõna suust ajama, kui mõte pole küps. Ja kui siis ütleb, põleyab nagu tulega, ning eienam paranda.. (väljast läheneb mehe laul) Jees, Oskar tuleb ka! ~~See~~
- Asta: (mõttes) See on hää. Saame meiegi kokku kõnelda. Kui isa jääb oma mõtteisse ja mina emasse, siis - siis lähme sest pilgust oma teed, kui teine meist ei paendu.
- Gskar: (on viimase jutu ajal aida otsast sisse tulnud laulu ümisedes) Keda te siin paenutate?
- Leen: Pole. Me niisama.. sa tulid ka just nüüd.
- Oskar: Mis siis, et nüüd. Läks külale isegi aega.. Poistel oli tööd. Võttis peonahad 1 kabi.. (näitab A tale pihke) Näed.
- Asta: Oo, katki ja vetšl..
- Oskar: Aga võrgud töömehele, (Leen ruttas tuppa) Nii isemoodi. Mis majas katki?
- Asta: Egatorme juhtu ainult merel. Siin õuelgi on vahest murdlaineid.
- Oskar: Täna? Isa?..
- Asta: Jah, Juulaoli siin. Ma ei tea veel täpselt, mis ta isale kõneles, ja mis isa seepäale ütles.
- Oskar: Ega Juula hädä olnud ja ega isagi seda mõtle meie jaoks. Täna on siis see raske päev.. Nää Priidu tuleb. Ja.. mis sa nüüd ütled - eeskätt temale?
- Asta: seda tean, nagu sedagi, mis sinule.
- Oskar: ütled!
- Asta: Kui siin läheb palavaks, siis... kuhu sina lähed, sinna lähen minagi.
- Oskar: Sinna sinagi. Asta!.. (sirutab käed)
- Asta: (auudlusvalmilt lähemale) Mina ei pelga..
- Oskar: Siiski.. Mine praegu aeda varjule (vaatab välja) Tuleb. Me kõneleme Priiduga ise.. Mine nüüd.. (Lükkab Asta õlgadest ja ütleb talle surutult järele) ja a aitäh sõnade eest, et.. tuled minuga. Tuled, ükskõik kuhu!
- Priidu: (Tuleb raskel kõnnakul) Noh, kuidas siis elu läheb?
- Oskar: Kuidas ise lükkad, nõnda läheb.
- Priidu: Ja lükkad ikka kõvasti, mis?

Oskar: Kalasulase asi - tuleb pingutada.

Priidu: Jah, kui tahetakse mihata peremehe pakila. Aga sedapuhku on see tühipaks t teinud oma rehnuki ilma peremeesteta. See kõne pole seepärast, et ma olen täna võtnud suutäie viina. See on mehe sõna, et pead silmapilk end ümber ha ssima ja kurssi muutma. Saad aru?

Oskar: Kui vanad kurssid maled, siis muudetakse. Kui aga õiged..

Priidu: Suu kinni ja lase jalga oma randa.

Oskar: Tehoolvõi see mees on tulnud otse mulle lapsenhoidjaks.

Priidu: Jah, tõmoan sind hapse kombel üle põlvede.. ja vorbin ihu tuliseks. Siis joel sed koduvalda, nagu tärpentiini tagaotsale saanud keer.

Oskar: Aga kui teisel mehel siin hari nii uhkelt pñati, siis seisan mina siin kui post, ega liigu paigast kellegi suure hääle ja kõva kõne hirmul.

Priidu: (astub lähemale) Sa kaod siit.

Oskar: Sinu käsul, eil

Priidu: Sa lähed!

Oskar: Ei veel (Asta hiilib hirmumult murdunud puu taha, meestele lähemale)

Priidu: See on minu pruut, mõistad!

Oskar: See võis olla, kuid muid on ta minu pruut. Sinu kord on mõista ja lasta jalga

Priidu: Sa ra-raisk (tõukab Oskari vastu aeda, kobab puusalt pussi. Oskar haarab aia najal oleva teiba. Pussi tera läigatab.

Asta: (sööstub meeste vehetele) Ei (kaitseb enda kehaga Oskarit)

Priidu: Nählvõi advokaat väljas. S-sa litul

Oskar: Lase Astal Nende sõnade eest..

Asta: Ei. Ei lase.

Priidu: Lase poja vanakana tiivade alt välja. Ma tahan õpetada (läheneb Astale ja Os karile)

Kapten: (pehtub imestunult trepil) Mis? Mis siin õuel sünnib?

Oskar: Hoidsin koera kallalt.

Priidu: Sa r-raisk (syrub pussi tuppe) Pääsesid se kord. ja see pole veel makstud, see on alles laenatud.. Sa mada, mis ma oma käega kallale kiskusin (väravasse)

Kapten: (trepilt õuele) Osta, Priidu. Kõneleme selle asja sirgeks!

Priidu: Äh! ma ise enda eest kõnelen. Matahan vaadata. Sa tuline kurat (lähneb ära)

Kapten: (astub Oskari ette) Ma tahaksin muid korä kuulda, mis siin lahti on? Mis lugu see on? Asta, Lasemehed kõnelevad asja üle.. (Lükkab tütre kõrvake, See taandub aeda, kuhu jääb valvama) Kõnele, neormees!

Oskar: Millest, kapten?

Kapten: Sellest, mis asju sa siin ma õuel ajad?

Oskar: Hoidsin, et hoidsin teda kallalt. (paneab teiba aia häärde)

Kapten: Ja kas sa ise pole ka löõnud hambaid mõne asja külge, mis ei kuulu sulle?

Oskar: Kas mõtlete seda, et jäin siia kalasulaseks?

Kapten: See oli hästi. Aga et rikud siin teiste elu ja majakorra, see pol enam mehe tegu.

Oskar: Me mõtlesime kõigepealt oma elule, kapten.

Kapten: Või kehe seesugused mõõdnud. Me, me mõtlesime.. Ega see oma-elu ole oma käega võtmine.

Oskar: Kahe tööine kokkulepe, kapten.

Kapten: Need lepped olid juba lepitud ja pisut teisiti - õiget kanti.

Oskar: Me arvame, et olene teineteisale need õiged.

Kapten: Ja sest pole küsimist, mis mina arvan?

Oskar: Mina seisan nüüd siin ja kaisin teilt!

Kapten: Ja mina arvan, et siin on värv ja ära näita oma nägu, sa seljataga sahkera daja. Äit ütles, et sind merest välja vedasime, et ta suda sinab peha. Muid engi see. Näs, mis õnnelust sest tuleb, kui ronid üle jäätükkide ja päästad inimese elu. Ta haamustab su kätt.

Oskar: Ma pole mõelnud teha teile midagi vastumeelset. Mõtlesime, et..

Kapten: Mõtlesite, jah, et see mõjub minule kui naps konjakit külmetuse päälle Iht mingi vanad jutud ja kombad kus kurat! Merest välja toodud mees ajab siin majas eluraamatul kohe uued leheküljed. See oli ilusasti mõeldud, kui pere meest polnud kodus. Aga nüüd ta on, ja kas? (osutab väravale)

Oskar: Lähem, kapten. Ma ei peletanud seda pussimeest ega pelga muudki. Aga muustaim et mind hoidi merest ja teibutati elule.

Kapten: Nimelt. Ja seepärast, neormees...

Oskar: Neormees mõistab, et meri on suur ja kallalgi pole ünnega kindlat kampa. Sedapuhku juhtus, etenda elu kaalule panes tüite mind surma lähalt alla

Oskar:)majja.Teinekord juhtub teisiti.Ja kui seda pole tehtud muuti,kui tase
sest ja ma pean tasumatax sellega,et lähen siit,kõlmata,mis mind siia
seeb,siis..nääd õnne,kapten,meredel ja maal(saundub värava poole)

Asta: (sõestub Oskarile vastu)Kuhu,Oskar?

Oskar: Ah,kuhu?Kas jooksed kaasa või?

Asta: Jooksen.

Kapten:Ja mina toon sind tagasi ning saad tunda isa hirsu!Kui sul pole mõis-
tust,saad tressi-otsa!

Asta: Ma pole laps.

Kapten:Nakkad uuest otsast olema laps.(Oskarile)Mõh,ja muidas sa veel vahid kui
vares aia teibast?Kaldale ma sind tõin,terve sa oled?Võta toast oma kolu-
matuke ja kaol

Oskar: Ja..kaon.Ja mul on noid ana kanju,et teie see olite,kes mind tõi tagasi
elu juurde.

Kapten:Pergeliko kes siis parmini?

Oskar: Kes poleks teinud sest nii suurt numbrit ega nõudnud tase,et ei tohi armaa
tada,kees armastan.Muud olen oma päästetud eluga küll sisse kukku nud ja
armasam oleks olnud jääda.Ma lähen,kapten,sest teie ju tõite mind merest ja
teil on õigus seepärast nõudal...(lõheb tuppa)

Kapten:(põõrdub talle tummalt järele.PÄÄLE pausi)Aga nõnda kõneleb,et Era ütles!
Kuule ja ole vait.Mupp õigel kohal,ega ta muidu poleks seganud su pääd!

Asta: Isa.sinu pääd ei aeta segi.Ma..läksin ise.

Kapten:Sina?Sui oli ju peigmees valmis.Mis hada's?

Asta: Isa..kui ~~ma~~ on sulle lõhnut.Kui tunned,et sõnad muidu valevetti!..

Kapten:(lõõb kõega)sinu kompass näitab alati õiget vett.Aga sinu tajud!Aga selle
õletule kustutame ära.Äks neid ole nähtud,neid pergand-paljastesse pois-
tesse armunud.

Asta: Isa.Kumb on enam,kas teha seda,kust saad kasa,või seda,mida su sõda peab
õigeks?

Kapten:Ära sa tule siia mind koolitama.Õigus käib üle kõiga ja minu meelest on
Priiduga su asi tähtsa õigust mõõda.

Asta: Jah,kui sina oleksid abielluja.Aga kusinus on midust.~~Ja minu on see tei-
siti,kas ei saa ju elada teise elu,ei ka sina minu ees..seepärast peaksin mi-
ni ise valima õiguse ja vale vahel.Ja see õige on juba valitud,teisiti..see
oleks juba hilje.~~

Kapten:Muidas sa mõtled,et..hilja?

Asta: Kui..kui oleme läinud juba liiga kaugemale.

Kapten:Liiga kaugemale?..aga ometi?..kuradi päralt,kui su lagu nii on.Kui sedasi,
nagu ma mõistan,siis saad sinagi,tütar,tunda mõndagi ja see poisa....
(põõrdub)Nüüd ta lendab kehe majast.Oma kõega viskan ta vette,mingu ja
ujugu(tuppa)

Asta: Isal!Isal..Ei,eil!Mis abi on nutu t(sõestub tuppa)

mees: (pausandab, hakkab tootesisel v õrku)aks ta ole. Võrguga saab hakkama, aga see teine värk... ühki hupaid ei hakka.

Priidu: (tuleb v. ravast) Tere plehvast võrguvana.

mees: Tere, tere, kas tere ärs põlgab. Kuudkai jah, tere...

Priidu: Kapten kodus või?

mees: Kapten kolistab kaljasei.

Priidu: Homme hakkame lastima. Nii tää täna.

mees: Või mina tean... et sa enn arvugi omas ära, mis siin viiakse või ollakse. Pole seda mõistust, et väija arvata, mis sinagi siin väikseas praegu uurid ja vaatad.

Priidu: Sind küll mitte.

mees: Aga siin praegu teisi ole. Oskar see...

Priidu: Sest meheest on ei taha kuulda.

mees: Polegi midagi kuulda. Kapten ise saatis teise priikaudiga majast välja.

Priidu: Mõistlik tegu. See vaev jõi minul nagemata.

mees: Mis ta mõistlik, ning see neid vaevu. See tüdruk oleks saanud meele. Kõs teda muud enam... aigune sa, aga ärs seda mõista seaduses, et d, kuulda, lähed kodust hoopis ärs. Mõigi seda ei tea kuhu... mina mõista seda olekubut, mis a maailmas on. Mõni tüdruk ootab peigmeest nagu inimese leiba, mõigi ei talle. Teine jälle polegi ei tea mis, tühised teevad end teise ärsat narkas.

Priidu: Kõneled sa minust või?

mees: Tea, võimalik on neid teisi sama rutsalaid. Oleks tea mis maad või l rvid, aga tüdrukud parast... ärs, koolikarilli ütles, et peaks see riidu ühel päeval tää lema, kõnelema ka ilmast meest, et oleks kena asi. Aga või Priidul aaga, Priidu mõssab siin.

Priidu: Seda värsi siin narmas ei võta. "Täruk on tüdruk ja sest saab ole. Aga et teins mees su teole ette tuleb, seda seda ei talu... See küib au pihta ja see pärast... kas või ei.

mees: Tukk pahandust, see on su a e. Aga kust seda tarkust enam saada kui loojast antud.

Priidu: Oleks suust vastast, ennars sullegi seda tarkust piat tunda, mis mis sa raa gast. Oms hambutu suuulgu võisid aga küll koomale hoida... siis kapten on kodust ärs ja Asta ka. (Inns ei vast) Tunnaks jarmud või?

mees: Eks ma hoia koos seda hammutut suuuliku.

Priidu: Terve su narmas, lähed ärs!

mees: Terve su narmas ja. Aga tea, vast ma hambad võtavad veel nagu oraval, eks a me ärs ning huputa. Suuu ta raud oten seab. Kodusse... ja ärs, Juka tuleb ka nagu autsutud. Katsune neid edeliselis kohti olendada. Kuuke, see saanud siia poole.

Juka: Mis sa siin oma poole kisendad.

mees: Eks ma siin seju siin mõtlen ja suretsen. Kuule, mis ma sulle sõbra pealest: kõneled. Kui oled aeglane, siis sa asi kareeb, põija seale kartiga. Armas, see on nagu lutsutala, libe, tont. Ja jeeb sa ana jättat narmata. Etse lõruste st, ning kome arapsti.

Juka: Otsa jättit jah. Aga tea, kas kartiga saab võidagi... seju ning kas sulle kõnele les, et ma olen, hi-hi-hi... teine nii armuga seda ütlikat vandauid ning jälle le... omaks pärisvõrras narmades.

mees: Mis muud, kui loil loolase ja ärs väigak.

Juka: Tea, mis tüdruk peaks suust mehest sa tea ärs ärs ärs ärs mõtlesar.

mees: Aga seda tea müüri teada, hi mine sinna ja ärsi järele.

Juka: Tea, kas lähele korakum kora teile ecamoodi, hakkas kisseema... eks veel, et pime neg.

mees: Hi ärs asi karda vett ärs valgust. Ja ole kaval, anton Priidu kassa, siis ei paista nii välja, ma juba ütlesin kartile, et küllap Priidu tuleb siin kaa- ma, ning Priidule valetasin, et kart kutus... mine muud ärs kusest läbi ning küika, et on sul ka koolikarilla tule ist?

Juka: Seda ei oleks kena rünn küll. Ise oled suur sejanees ning tead oma vigurid kõik ärs teise mehe turja varjus.

mees: Jah, ja kui need hakkavad seal koolimajas juttu rünnata, siis lippa ise ärs ning seleta kõikide kuuldes, et ärs Priidu on koolis ja.

Juka: Mis sa seest... siis kuulutama!

mees: Sinoh, jälgede segariseks. See meeldib tüdrukutele.

Juka: Jah, hi-hi-hi. Aga... võis neid sinna üksi jätta?

mees: Mon, kuras, mis siis ikka. Kui ärs oleksid üksi, mis sa seel ärs narmakaid?

2: Aga mina tean sind, Minu vastu olid sa ainult hääl ja abivalmis. Knaal minu isa...

Laas: Sinu vastu, jah. Sina... Aga sina seda tea, mis mõtted mul su emast omal ajal olid. Aga sest pole öeldud poolt sõnagi, sest mis meremees neist naistest häärejuttudest. Aga süda, tema ju igas inimeses. Sinu ema poole see noorepõlv oli. Ja kui ma sind näen, siis... Ma vaatan sind nagu oma tütart, ning sinu õnn ju sinu ema õnn (ei jaksa end valitseda) süüts, raisk, tükib silma. Olen sa isega küll harjunud, aga ikka paneb kipitama. Ja mis ma kõnelengi siin loba-juttu, ära tüütab sind võrgupaikaja jutt.

Asta: Ju on puudu, et tahan kuulata.

Laas: Aitäh, hääl sõna eest. Ja nüüd vaatame, ehk läheb sulgi hästi. Agas määng pole veel läbi, ehkki kaardid jagati suure kärinaga. Kapten arvab, et äss tal käes. Aga meil on ehk neid väikesi trumbiussusi rohkem (vaatab) ee. Kui sa hunti, seal ta on. Peremees ise tulebki üle rannamäe.

Asta: Oh, Oskar on siin (hüppab tuppa) Kuule, isa tuleb.

Oskar: (sisse) Tuleb. Noh, ma lippan aida tagutsi ära... Ainult ma ei tea, kuidas näen sind veel kord?

Laas: Kuidas? Kusna lihtsalt... lähete üksteise juure ja näetegi ja katsute käeagi, kui tahate. Ehk tuli vanamees ainult pilguks paariks laevast tagasi, midagi viima. Läheb jälle ja siis on aega. Ja Asta tuppa. Küll mina jään teile poste ljoniks... noh, ruttu Asta ja Oskar ära. Laas istub tuleb sissetulevale kaptenile. Täna oleks ilus lastimise ilm.

Kapten (sisse) Homme hommikul teeme algust. On veel saäl säädmist (läheb aita)

Laas: Jah, aga säädmata saa ühestki sajast asja... saile oli tuult. Rohittes pisut me rü. Nüüd kala peaks ka jälle liikuma.

Kapten: See võib olla.

Laas: Tea, kas ma lähen teilt tänavörkudaga või? Must pole küll suurt meremeest, aga vaikse ajaga. Kala tahaks püüdmist ja... eks võrgupaikamisega jõua hiljemgi. Tea, kuidas arvatakse.

Kapten: Eks neid kalu või osta, kui puudus on.

Laas: Eks püütud kala ole parem. Ja võrgud-asjad on, või kui põle vaja, siis paika- mina ka pooleli jätta või? Mis neist rottide rooks kohendada.

Kapten: Sina paika ja ära seleta.

Laas: Või ma üksinda. Eks küla seleta ikka omamoodi edasi.

Kapten: Küla. Mis külal sellega tegemist?

Laas: Kõnelevad niisama. Oma suud...

Kapten: Kel aega, see kuulgu naiste larinat.

Laas: Eks seal ole rohkem meeste tööjuttu.

Kapten (istub) Mis need's mehed's jutustavad?

Laas: Niisama, et sel aastal kalakas aeg... et kui meri varakevadel annab midagi, siis on ikka kalaõnne.

Kapten: Ja mis see meri on siis neile sulle pannud?

Laas: No varakevadel, selle noore ja tubli mehe...

Kapten: Ei kalad sest poisikesest palju pea.

Laas: Tea midagi. Oskaril on olnud just kõige enam seda kalaõnne ja mu mõistust mööda kapten tegi pahasti...

Kapten: Pole sinu nõu küsitud.

Laas: Poh. Aga pahasti on asi siiski. Sest mere andisid ei tohi põlata. Neeva toovad õnne. Külamehed laravad küll omamoodi, et kapteni küüned raha poole kõverad seepärast see mere enda antud mees ei passi.

Kapten: Midast? Kas arvad, et ma seda asja jagan raha pärast?

Laas: Aga mina tea, aga ütlevad, sindrinahad, et... küll see kapten teeb oma tütrele lõpuks veel eksjoni, et kes pakub rohkem. Sest näe, kehv aga tubli mees ei loe.

Kapten (tõuseb) Sedasi. Säääl sa lase valgel halsil. Seda sa oled ise välja mõelnud.

Laas: Millega? Mul pole seda päädki.

Kapten: See poisid teil, kuulda, päris õnneallik ise.

Laas: Kuidas pole's. Agas tüdruk võtnud teda muidu oma õnge. See tüdruk juba tunne b, mis kiisk, mis lõhe.

Kapten: Üksipuha, olgu kuld või muld. Mis ma olen kõnelnud, seda ma olen kõnelnud. Säääl ei saa enam teadsi midagi, Või tahte, et ma säägu oma sõnu?

Laas: Hääl rätsep pöörab viletsamadki püksid teise külje päälle. Ainult puusärki ei tehta enam ümber. Aga eluvärki peab alati seadma nagu purjesid, kuidas pa- remini edasi võtab.

Kapten: Mis kõrvalt viga seketada. (Ära)

Laas: Juba laseb endaga kõnelda. Ning kui saab juba puurida, ehk siis saab lõpuks augugi sisse

Las: Asta...see toas?
 Leen: Istub akna all.Ei saa tast täna suurt tegijat ja kõnelejat
 Laas: Omaga tegemist..Ma lähen nüüd korraks aia poole(ära)
 Asta: Isa läks jälle laevale?
 Leen: Ma pole näinudki.Käis ta's kodus?
 Asta: Käis ..aknast paistis.Läks vist jälle.
 Leen: Mis sa tast nii pelgad.Ega ta nüüd enam suuremat ütle.
 Asta: Ega ma pelgagi, Ma lähen oma teed.
 Leen: Ah, ikka ei jäta?
 Asta: Ei
 Leen: Isa tahtmise vastu?
 Asta: Igaüks peab oma elu eest sõdima.Ega ma ei ela isale.Elama peab igaüks ise
 Kas nüüd olla sõnakuulelik ja õnnetu, või minna oma teed ja õnnega?
 Leen: Eks ta raske ole, tütreke.Ei minagi saa siin suurt aidata.
 Asta: Kui sa ainult mõtteski toetad mind, ema? See on ju palju väärt.Tead, ema, ma
 kõnelen sulle, mis teen.Oskar läheb täna ära ja kui isa laev in läinud,
 söidan Oskarile järgi.
 Leen: Sõidad ära?Kuidas siis?
 Asta: Abiellume.Ma olen ju nii vana, et..
 Kapten:(sisse)No, ei veel.Ei veel, tüdruk.
 Asta: Lähen, isa.
 Kapten:Ei lähe.Panen sind luku taha.Või sean sulle karjase juure.Vaatame järele.
 Asta: Ei vaadata enam minu järele.Kui sina ise oled harjunud oma laeva käskima
 siis...ega käbi kannust kaugele kuku.Tahan minna ja lähen
 Kapten:Küllalt.Marss oma kambrisse(Asta läheb)Kellele lubatud, sellele lähed.
 Asta: (ukselt)Ma pole Priidule kindlalt lubanud.Ja kuigi oleksin, siis tea isa,
 et pigemini juba sureksin, kui läheksin Mäe Priidule.(ära)
 Leen: Kui ta nüüd endale viimaks midagi teeb?
 Kapten:Mis asjaga?
 Leen: Sääli äädikapiiritust.
 Kapten:Küll ta teab, et seda peab enne pruukimist veega lahjendama.
 Leen: Kui pole enam elust isu, mis siis hoolibki..(tuppa)
 (kapten istub, Kaas sisse)
 Laas: On see silmapete või?Mees nagu oleks läinud mere poole.
 Kapten:Tee viib, tee toob...Tulin tagasi.Tuli meelde, et oli vaja triivitakke.
 Laas: Need aidas...
 Kapten: Olgu.Jõuab.
 Laas: Ma pole ka saanud selget otsa-arut kuidas nende võrkudega?
 Kapten:Paika edasi.
 Laas: Kui pole püüdjat..Mida oleks .kui lubatakse.
 Kapten:Ikka seesamane.
 Laas: Ikka seesama, jah.Ega's sest Mäe kaubast ka enam midagi tule.Tüdruk on juba
 Priidule ära öelnud..
 Kapten:Sa ära jaga.Hoia moka maas ja võõraste asjade küljest.Ja..kas jooksen
 õige otsima jalgratast.et kihutada poisile järele ning paluda, et ole hää
 mees ja tule tagasi?
 Laas: Tea, kas on veel külast läinudki.
 Kapten:ükskõik.Ma ainult istun ja mõtlen, mis nüüd oleks kõige õigem teha.
 Laas: Kõige parim oleks kurssi muuta.
 Kapten:Mul?
 Laas: Sul, jah, vana sõber, sest näe, sõit läheb murdudesse.
 Kapten:T'druk nagu kalakajak, tahab pesa teha sellele kõige tühjemale ja kivisema
 le kohale.
 Laas: Aga kajak elab sääli õnnelikult.Too ta kuldnokapuuri, sureb ära.
 Kapten:Tüdrukutel on ikka see; esmalt mõeldakse, et avatakse taevavärav, pärast läi
 takse end istuli nõgeseis.Joostakse kuldse mehe järele, pärast virisetakse
 tühjade pükste juures.Seepärast peab siin isa sõna peale jääma.
 Laas: See sõna oli liiga kiire.Hädalisel ajal pole hända taga.
 Kapten:Kiireta oli.Aga mis eilsest lumest enam(tõuseb)Näib nii, et pean uuest hakk
 kama kasvutama seda tüdrukut.
 Laas: Tea, kas sest eas puu paenutamise suurt tulu tuleb.
 Kapten:Eks näe, aeg õpetab ja..(mootori pöörin)Mis see's?
 Laas: Bensiini-hobu, mis muid. Siia tulevad.
 Kapten:Mis asjamehed'need võiksid olla?
 Laas: Tea, ju riigiasjamehed.Või jälle muidu ringi sõitjad, kel aega ning raha
 käes.
 Kapten:Teid (sisse)Tere

- Juks: Kui ikka üsna...üsna päris üksi, siis...hi-hi-hi.
- Laas: Ah, kohehi-hi-hi. Aga, kes pärast naerab, naerab parem. Las siis Priidu enne n ning sina tule siia, kõnele siin kapteni kuulates, et Priidul asja Maretiga. Sest tuleb külasse jutt. Ning kui Priidu läheb kaljasega merele, mis sul sai s viga, selle jutu varjus oma südame hämuääd mööda nosida. Noh, mine nüüd (saadab Juksi välja) Või veel ootab sundimist.
- Leen: (toast) Mis teeles sa selle Juksi saatsid?
- Laas: Mis muud, kui targemate teenistusse. Endal, näe, pole muudkui paika aga võrku
- Leen: Paikad küll, aga pole ju enam püüdnud.
- Laas: Tea midagi. Meres kalu ja maal mehi.
- Leen: Mis seal teada. Pole ma öölgi silma kinni saanud. Süda sees nagu tuliseid süsi täis. Ei oska kohe enam midagi. Et see ka nii pidi minema.
- Laas: Pole veel läinud, alles minemas. Oota ennem ära.
- Leen: Ei minu mõistus võta seda ega teist. (tuppa)
- Laas: Ehk mul jälle kolmaski konks tagavaraks. Lähme, peame toas aru (oskar ja Asta sisse)
- Asta: Miks siis kohe täna? Võiksid jääda siia, korterit saad igalt poolt.
- Oskar: Ei, Ei see tee enam pahandust pehmemaks. See ärritab ainult isa. Aga kui mid enam pole, siis ta rahuneb. Mul on praegu oma purjekuga Tagalahes, laadib p propse. Mõtlesin eile õhtul, et lähen kohe läbi öö sinna. Teha sääred ära väl lisvetesse ja jääda.
- Asta: Aga sa ei läinud.
- Oskar: Ei. Laas segas seda mineku tuult. Ta tuli minuga ühes. Seletas, et on teised su õnnenatukese jumalad vihased ja kohevili, ole sina tark kui vana haug, ja luura mätta varjus. Mis sest tuleb. Et maga öö üle ja aja jenni.
- Asta: Aga muidu oleksid läinud.
- Oskar: Ei tea. Esimene hoog viskab ikka inimese liiga kaugele. Nad kõnelevad selle st elupäästmisest, et näe, nii tänatakse. See teeb axja raskemaks. Muu pärast ankurdaksin end siia, ehitaksin kasvõi väikese hurtsiku...
- Asta: Aga hurtsik on ju olemas.
- Oskar: Oa, Oma rannas.
- Asta: Noh. Siis sõida sinna ja nädala pärast, kui isa merel, olen ka mina seal.
- Oskar: Sul tuleb tulla isa viha ja oma nutu saatel.
- Asta: Ma ei ütle isale. Salamahti. Nõe, täna, mil isa lähe rannale purjekat, juba sa saime sinuga kokku. Sa näed ju, et kui temale kõik ette teatasa, siis ei tul le hääd. Säält siis kirjutan talle, et sinna jäängi.
- Oskar: Sää! paneme kohe kirjad seinale. Kaks nädalat, siis on kõik korras ning ni med registris. Ning siis kirjutad talle, kui minu naine. Eks ole, Asta (tõmbab Asta enda lähedale)
- Asta: Emast on küll kahju.
- Oskar: Kui asi oleks sobinud, nii et mina oleksin jäänud siia, siis oleks kahju kord jälle minu ema käes. Randlaste emadega on juba kord nii. Nad peavad le ppima tihti enamagagi. Ainult, kui sa hiljem ei kahetse?
- Asta: Ei, ei, Ja sina?
- Oskar: Keegi ei kahetse, kui leiab ja hoiab käes oma õnne (sütleb Astat)
- Laas: (sisse) Eh, jah. Leitud ning käes. Ja niikui kokku tinutatud.
- Asta: Sina.
- Laas: Tehke aga edasi. Vanamehel päris mõnus vaadata. See mu saatust, et juhtun ikk a meepoti juure, kui teised on parajasti sõrmili sees. Aga, kui kapten juhtu tub järele, siis leiab, et laev on jälle vale vees.
- Asta: Laks laevale.
- Laas: Või see Ameerika. Tuleb tagasi ja otsib püksirihma, mis siis.
- Oskar: Ega eilsest hullemat ikka enam juhtu. Ma kaon ka kohe, ütlen ainult emale paar sõna (tuppa)
- Laas: Mina ei saa aru, miks ta korraka niikui püssist hullu vihaseks läks. Tantsi toas ringi, niikui oleks herilane püksis, Millest see tuli?
- Asta: Ma, ma rääkisin talle midagi, Mõtlesin, et see jutt ehk aitab, kuid mõjus vastupidi.
- Laas: Kui see esmalt ajas kangesti vihaseks. siis ehk pärast paneb mõtlema. See c oli üks kõva jutt, mis pani suure mehe karglema kui heinaritsika. Mulgi aja s oma hääle kopsu ja kõhu vahelmise nõrka tunnet täis. Siis tegime Oskariga sääred, võtsime võrkmajade juures ankruplatsi, ning uurisime neideluõmblusi
- Asta: Aitäh, Laas. Sul on kaastundlik süda.
- Laas: Küsi Juula käest. ütleb: hüään. Seda looma pole, mille nime ta pole mulle annud.

Kapten Telder (sisse). Tere siit-mehed. On see kapten Ranna kuningriik või pole?
Kapten: On ja olen ise ka siinsamas.

Telder: Näe, õnne kui tõrva. Sest palju seesuguseid mehi koduõuelt leiad, kui vee-
teed lahti. Mina olen kapten Telder, selle poisiklunni onu, kes ronis varake
vadel siia randa uppuma.

Kapten: Poisi onu....

T.: Lihane onu, jah. Mu purjek on tagarannas propse laadimas. Poisi ema nagu mu-
navalus kana, et mine vaata. Noh sain ühe autoloksu kätte ja tuln ilmatuma
kärina saatel siia. Teie töitegi siis poisi jääsupist ja surmasuust?

Kapten: sai toodud. Ta oli juba üsna lõpul.

T.: Sel poisivembla on alati õnne. Aga näe, koju ei taha enam minna. Ema kirjut
b poisile, kirjutab mulle. Teate neid naiste ohkamisi ja ootamisi. Noh nüüd
sõitsin vaatama. üks viski, kapten? Ma olen otsese jutuga mees. Kas maitseme
ära, kokkusaamise rõõmuks ja tutvumise sidemeks.

Kapten: Seda näeme siin harva. Inglise värk?

T.: Yes. Otse vana ahoti jook. Pistsin pudeli tasku, et kuidas sa tühjalt teele
asud.

Kapten: Siis astume toa Poole (Asta tuleb toast)

T.: Otse teie tütar!

Kapten: See ta on.

T.: Tere preili. Eh, nüüd on mul juba asi klaar, miks poisiga pole kõik allright.
Ee, siin läheks minusuguselgi aega. Nüüd ma näen, miks poiss ei saa siit kai
küljest otsi lahti.

Kapten: Palun siis, kpten Telder.

T.: Kohe, kapten Rand. Nii otsekohe kui jalad võtavad (kaevad tuppa)

Laas: Noh, mis sa nüüd ütled?

Asta: Oli see tema onu või?

Laas: Onu ise. Eh, kuldnoõpi dega ja rammus mees. Nijg suurema laeva kapten, kui su
isa. Ja nüüd, kui kaptenid jutul, sest tuleb meeskonnal pidu.

Asta: Aga kus Oskar on? Ikka aias?

Laas: Ikka. Mine ise vaatama!

Asta: Kas kutsun ta siia või?

Laas: Olgu ooteks. Enne vaatame, kuhu tuul pöördub. Ma jään siia parumeetriks, aga
sina mine sinna. Siis poisil pöösas ka lõbusam.

Asta: Ära sest siin lobisel!

Laas: Ära kardal! Ei teie saladused aja mind lõhki. Minu suu pääle võid loota.

Asta jookseb ära) Näe, kui läheb, et kanna dlöövad kuklasse. Oma kümme sõlme
teeb vaardi. On see armuvärk üks jalule ajaja. etei, oi. Näe, küll on täna seda
liikumist. Tuleb häid ja pahasid

Juula: Noh, mis siis sina siin kooberdad. Paned mu eest värava kinni või?

Laas: Hirmu pärast, et vast pääsed õue. Mu kehvad kondid nummerdamata.

Juula: Ma su kondid veel lugemisele võtan.

Laas: Seda ma kardan. Siis olgu parem värav kinni ning aed vahel, sest parem ikka
hoida, kui ohata. Ja mis sa siia sisse enam tuledki, sest poisi onu, noõpi dega
kapten on viinapudeliga toas ning maja kord on sedapididet võtan siinsamas
su tere vastu ning ütlen tervist ka, kui on et tahad hakata minema.

Juula: Häda mul siia tullagi. Ja häda Priidulgi. Polekehv inimene.

Laas: Jah, jah. Rikas saab raha eest, kui muidu hammas ei hakka (kapten ilmub uksele)

Juula: Sinu, merihärja, soperdamisest ei saa ka keegi keetu või poolt. Näe, Priidu
kutsuti ära koolipreili juure. Tema võib ikka valida ja vaadata.

Laas: Vaata, jah, või koolipreiliga. No, mis sa ütled. Noh, tule siis õuepoole, kõnele
sest asjast pikemalt.

Juula: Pole ma su käskida.

Laas: Tule ikka. Paneksime kohe täied purjed üles.

Juula: Ma ei ütle enam sõnagi.

Laas: Niipalju ainult ütle, et...

Juula: Ei ütle. Mitte ei ütle. Näe. (ära)

Laas: Ning ei ütelnudki. Sa kuripatt. Näeb enne surma sedagi, et vihane naine lööb
oma suuvärgi kinni ning see ei riku ta tervist ega midagi. Näe, kapten ise
ka siin. Ma siin ajasin mehist juttu.

Kapten: Mis sa siin... tule, tee üks viski. Küsiti sääl Astat.. Tea, kus see on?

Laas: Viski, jah. Kui kehva mehe keha aga peab seesugust jooki kinni (tuppa)

T.: (uksele) Ma tuln ise vaatama, kuhu see majaõis jäi. Argu polaku mind
vana merekaru. Prosta keer, aga süda sees nagu talle sabake. Seesugune ma ole
olen.

- Kapten: Ei see tüdruk mul pelga ega põlga. Toimetab kusagil.. Majapidamise asi.
- T.: Ja poisist ka mitte haisugi. Et ütleks ka tere ja võtaks napsi. Tea, kus kandis see siis kolab?
- Kapten: Tea. Ju.. ju see külas kusagil.
- T.: Vaata poiss i. Kui mina tulen, lipsab eest ära. Kui oli väike poiss, siis l lipsas ikka em a vitsade eest paatide alla. Siin pole ju seda hirmu..
- Kapten: Merel ta täna pole.. (Laas ja Leen toast) Kui Laas teab?
- T.: Jah, tahaks poissi kord näha. Seepärast ju sõitsin.
- Laas: Ega see mees ilmast ole kadunud. Ma hõikan kord kirjasõnaga. Sakkeus, tule usinasti siia, sest su onu on tulnud ja palju asju temaga.
- T.: Oa see poiss siis Sakkeuse kombel puu otsa roninud?
- Laas: Kus meil siin rannas neid päris puid. Küüpp on pöösas.
- T.: Kui hüüda kõvemini. Oskar! Silmapilk tekile, või ma tulen trossiotsaga!
- Laas: Näe, tuleb. Kapteni sõna ikka kapteni sõna.
- T.: Tuleb, ja kohe tüdrukuga. Küll on vemmäl. Kui pole viimaks kosjamõuga väljas? Mis te selle kohta ütlete, kapten?
- Kapten: Mis sinna järsku oskaks öelda...
- T.: Noh, poiss. Tule, tule. Ei mul pole hõmmustamise nõu.
- Oskar: (koos Astaga lavale) tereonu!
- T.: Kas sest terest pole üksinda vähe. Siin peaks kõnelema rohkemgi, poiss.
- Oskar: Kui teinekord aega, onu. Täna sõidan ära.
- T.: Pole sa enne sõitnud, nüüd - korraga. Kas mina peletan sind ära või?
- Oskar: Ei, on muudki. Asjad on niikaugel, et..
- T.: Ma näemn oma silmaga. Aga, kapten Rand, sest te ei kõnelnudki, et juba nii kaugel. Või jah, too ta merest ära ja miipea, kui hakkab suud liigutama, pulmajutt väljas. Noh, hea silm sul, seda peab ütlema. Võib önnne soovida või?
- Laas: Mis saäl soovida, seda neil endilgi. Kui soovida, et ei oleks õnnetust ja...
- T.: Noh, poiss. Mis sa siis seisad nagu Piilsaami eesel. Pruut või? Tee meremehe kombel selge pilt!
- Rand: Mis siin pikalt seletada. Ma pole pika jutu sõber. Oli mis oli, ei me sest siin pikalt seleta. Ma mõtlesin... mõtlesin ühte ja teist. Peab vist asja se dasi tunnistama.
- T.: Mis siij pikalt tunnistada. See ju näha. Seisavad kui altari ees. Mis sa, Oskar, ise kohe nii püha palgega. Toas on veel viskit.
- Oskar: Ma ei taha end siia pakkuda.
- T.: Mis seletamise vaim sulle sisse on läinud?
- Asta: Isa, me sõidame siiski juba täna ära, sest Oskaril oleks piinlik nüüd jääda ja kardetav ka, mis Priidu teeb.
- T.: Sooh, või hirm nahas? Teine poiss või?
- Rand: Mis sest nüüd pikalt siin harutada. Kui tahate, sõitke. Aga nädala pärast pe ate olema tip-top tagasi. See on minu sõna.
- Oskar: Me nüüd sama otsustasime, et..
- T.: Stop! stop! Kui kapten ise ütleb, et nädala pärast, mis siin meeskonnal veel sõna-raisata. Aga, tehke mulle see pilt päriä selgeks. On siin kihlus juba olnud või pole.
- Rand: Ega suure rahva teada pole veel midagi.
- T.: Tähendab, see tuleb veel. Tubli. Kui mulle vvaabahommikul helistati, et sõida.
- Oskar: Sulle helistati siit?
- Laas: Ma mõtlesin, et pole enne selle telefoni-raiwegs koos olnud, aga et pole ta teiste tervist rikkunud, või see hammustab mindki. Siis sai kõneldud paar sõna...
- T.: See oli tublisti tehtud. Ja nüüd ma tulen just mõnusal ja õigel ajal.
- Laas: Justtament, kapten, nagu rööster kirikusse.
- Asta: Nii õigeks ajaks, et paremini oli võimatu tulla.
- T.: Kui pruut-inimene ise tunnistab, et... Eh, siis äm ju kõik O.K. Kahju ainult, et ma ei rapsanud rohkem viskit kaasa.
- Rand: Siin majas pole küll viskit, aga-ega katusealuna tühi ole.

Tolder: Mismisiks kõnelda. Võib minna kasvõi piduks..Ja kui mõrsjapaar kõneles sõidust, mis oleks, mis tuleksite minu laevale. Ma just sõin otsa kohe Inglanti.

Oskar: Ei onu. Kuna kõik on ju nüüd.. üsna hästi, siis lähen vaatama ema ja tuleme tagasi siia randa. On merä kord mu elu siia annud, siis olgu see rand mulle kodus.

Tolder: See, poiss, oli siist tark lause. Ei ole armsamat kui kodurand. Mina tean seda ja kapten Rand teab seda. Sina oled selles varss minu kõrval ja kui juba taipad, see kiidab sind. Tubli sõna ütlesid.

Juks: (sisse) Kas... ma nüüd kõnelen või?

Rand: Misasja?

Juks: Et jälle... Noh, seda et... see on nüüd seal selle juures.

Laas: Parem äh kui hoida nüüd suumulgu üsna koos. Rehknukid on siin juba ilusasti kokku võetud. Eks rapsanud pilli kaasa.

Tolder: Noh, küllap pulmas.. Pst! Ma peaksin ka luuke koomal hoidma, aga mis heast salatagi. Siis seame jälle sõnad segamini, sest tulgu millal see tuleb, aga minu laev peab olema koduvetes.

Rand: Ikka, ikka. Ja minu laev ka.

Tolder: Justament. Eks sügise seks passi. Ja siis, kapten Rand, tuleb meil tore päev.

Juks: Kust see juba kõigil teada on, et ma... sügisel mõtlesin seda pulma nalja.

Laas: Eh-eh-eh. Ära teavad. Kuuled ju, juust ja asi läheb mis ludinal.

Rand: Sest suuräsitamisest saab nüüd küll, vaatame parem toa poole. Ja sina, Laas, ka.

Laas: Või mina ka marjamaale. Siis olen täismehe eest väljas...

Rand: Ja sina Juks ka==

Juks: Ma nüüd koolimajja... Mareti juurde (ära)

... CENTRAL AVE.,
LEICESTER.

V. a. H. Nilise.

Südamliku Tünniga Tünnist
„Mees meelt“ koostaja.

Tu

E. Saare

27. 11. 57.